

brat *francišek* 6

*Naj bodo krotki,
miroljubni in skromni,
blagi in ponižni.
Z vsemi naj vljudno
govore, kakor se spodobi.*

(2 Fvod 3)

- Dobrodelnost in misijoni
- Delček Vietnama pri nas
- Pogovor - p. Franc Meško
- Srečanje s svetim Franciškom
- Narodno srečanje odgovornih

3	✉	Urednikova beseda	32	🌱	Mladi Frančišku Romanje FRAME na Svetovni dan mladih
4	🙏	Frančiškova duhovnost Dobrodelnost in misijoni Sveta Elizabeta Ogrska	34	🏠	Razvedrilo Nagradna številčnica
10	👤	Naša evangelizacija Delček Vietnam pri nas	35	🌿	Pravičnost in mir Protesti proti plinovodu v ZDA Vsega imamo dovolj in kaj zdaj?
14	👪	Iz naših družin P. Franc Meško OFMConv Dvoje novih barvnih oken	38	✝️	Korenine in sadovi Življenje svetega Frančiška
24	👩‍👧‍👦	Frančiškov svetni red Narodno srečanje FSR Duhovna vzpodbuda z Duhovnega kapitlja FSR Mladostni spomini, ki pomagajo živeti Sestri Marjeti – Tončki Marolt v hvaležen spomin Sestri Francki Kavčnik v hvaležen spomin	40	🍷	Sveta dežela Malo drugačno romanje (3. del) Srečanje s svetim Frančiškom Občni zbor na sv. Višarjah in v Naklem Romanje na Bavarsko, otok Fraueninsel (Chiemsee) in Altötting, ter v Švico: Einsiedeln, Flüeli in vlak v St. Moritz

Dragi bratje in sestre!

S tvarstvo okrog nas počiva v svojem zimskem spanju, obilno nas je nahranilo v poletnem bohotenju, ki se je prav prijetno podaljšalo še daleč v jesen. A čeprav je morda vse pod snegom, vemo, da je ta počitek samo začasen, da bo s pomladjo spet polno cvetja in vrvenja. Tako lahko v teh dneh razmišljamo tudi o naših dragih pokojnih, sploh tistih, ki so dosegli svetost. Korenina njihovega bivanja ni usahnila, temveč poganja in cveti, mnogo močneje in bujnejše, v nebeški razsežnosti.

Kako čudovito je to! In kako imenitno je vedeti, da so zdaj z nami, pa čeprav jih ne vidimo in ne slišimo, morda še bliže povezani kot za časa bivanja na zemlji, da nas njihova priprošnja spremlja in njihova roka varuje. Rešeni so dvomov in muk in nas, ki se še trudimo slediti Jezusu in bratu Frančišku, gotovo spremljajo s spodbudnim nasmehom. V tokratni številki nam p. Pepi spregovori o dobrodelnosti v misijonih, pogovarjali smo se s p. Francem Meškom, pa s p. Mihom in slepimi dekleti, ki jih je pripeljal iz Vietnoma. »Svetodeželani« nam poročajo s potepanja po nam vsem ljubem Assisiju. V sliki in besedi pa predstavljamo »oživljeni« rožni venec, poimenovan Štiri obličja našega Gospoda. Skratka, spet nekaj branja za dolge zimske večere, da boste v srcu čutili toplino bratstva, ki nas povezuje.

Mir in dobro!

br. Jernej

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red)
Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici: Peter Skoberne

Oblikovanje in priprava: Tina Prinčič, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2300

Naslov uredništva: Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: *Narodni svet FSR Slovenije*, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana
TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na **00 700-11**
Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dobrodelnost in misijoni

Te dni zori vino, zato vam bo verjetno blizu naslednja podoba: Ali bi vinogradnik še bil vinogradnik, če ne bi delal z vinom? Verjetno ne. Tako je tudi z misijonskim oznanjevanjem evangelija v Zahodni Afriki: brez dobrodelnosti ni mogoče.

Vsak misijonar prihaja iz neke krajevne Cerkve, ki ga pošilja. »Rezervoar«, iz katerega slovenski misijonar živi ter zajema zase in za druge potrebne, so goreči in radodarni kristjani slovenske Cerkve (po naših župnijah in različnih občestvih). Vera in ljubezen do Gospoda in njegove Cerkve vernikom širita srce in roke, da molitveno in finančno podpirajo misijonarja in njegove projekte. Dobrodelnost se torej začne v nevidnem »rezervoarju« trdne vere vernikov, ki se hranijo v duhovnem, molitvenem življenju. Dobrodelnost je le vidni del dejavne ljubezni, ki je najprej skrita in živa ljubezen srca. Od srca do pameti, od pameti do rok, od zrenja (kontemplacije, pasivne drže, ko Bog vliva svojo ljubezen v vernikovo srce) k dejanju dejavne ljubezni.

Škof Pascal N'Koue iz Benina je duhovnikom, redovnikom, laični krščanski srenji, pa tudi poganom rad poudarjal naslednje globoko osebno prepričanje in spoznanje: *»Največ, kar so nam misijonarji prinesli, je Kristus, njegov evangelij, vera vanj in prisotnost Kristusove Cerkve.«*

Bolj in dalje sem delal

z ljudmi in srečeval njihovo konkretnost v lepoti in trpljenju, v vsakdanjem življenju in v vseh mogočih zapletih in problemih, bolj se mi je potrjevala resničnost škofove misli. **Največja dobrodelnost je oznanjevati evangelij, priti do osebne vere v Kristusa** in v skladu z Jezusom in njegovo Besedo naravnati svoje mišljenje, govorjenje, delovanje, celotno življenje. Kjer se je v zavesti, v srcu, zgodil čudež vere, se je rodil nov človek, ki je bil sam odrešen in je bil

sposoben tudi druge odreševati in jim pomagati. V takem človeku je prišlo do obrata od sebičnosti v podarjanje, od pasivnega čakanja v dejavno iskanje rešitev problemov, od malodušja v pogumno pričevanje in tveganje sebe za drugega in za Kristusa.

Največja dobrodelnost v misijonskih deželah in povsod po svetu je oznanjevanje in sprejetje evangelija, je celostna preobrazba človeka v njegovem mišljenju, vrednotenju in delovanju, je dejavna pripadnost živemu občestvu zdrave in vesele Cerkve.

Dobrodelnost se nadalje izraža v vseh možnih zunanjih dejanjih krščanske ljubezni. Ko sva bila s p. Milanom v Togu (Afrika), sva se s svojim delom čisto preprosto odzivala na različne potrebe. Ni bilo čiste pitne vode, zato sva v sodelovanju z domačini kopala vodnjake. Med ljudmi je bilo potrebno spodbujati delo na skupnih poljih, nabavo volov za obdelovanje teh polj, nakup in razdelitev koruze za vdove in »čarovnice« (žene, obsojene za čarovnice). Priti nasproti v času slabe deževne dobe, saj je grozila lakota. Pomagati je bilo treba osnovnošolcem in dijakom iz revnih družin, oskrbovati knjižnico s potrebno šolsko literaturo, vzdrževati in oskrbovati internat za revne dijake in jih

hraniti, graditi in popravljati stanovanjske hiše, vzdrževati delovne prostore socialno šibkih obrtnikov, pomagati pri nakupu dragih zdravil in prodajanju najosnovnejših zdravil po zelo nizki ceni, pri prevozu bolnikov, pri zapletenih porodih, kmetom pomagati pri nabavi umetnih gnojil, potrebnih za večji pridelek, itd. Te in druge dobrodelnosti so bili deležni vsi ljudje ne glede na njihovo vero, čeprav je največji delež pripadel kristjanom, za katere sva bila najprej odgovorna in z njimi najmočnejše povezana.

Dobrodelnost je bila pot oznanjevanja evangelija v najširšem pomenu besede, a ni bila vedno pot do vstopa v krščansko vero. Zelo redki so bili, ki so se zaradi prejete pomoči odločili za vstop v triletni katehumenat, ki je vodil do sv. krsta in včlenitve v Cerkev. Tako je misijonarju vseskozi jasno, da dobrodelnost sama po sebi in pričevanje o dobroti Boga ne rojevata nujno novih kristjanov. Dajeta pa ustrezne pogoje za rojstvo iz vere tistim, ki so odprti v »več«, v »preko« prejete pomoči, v »onstran« vidne dobrine, ki so jo prejeli. Ko so na prejeto dobrodelnost odgovorili s hvaležnostjo in odprtostjo do »edinega Dobrega«, se je v njih po milosti Duha rodila vera.

To spoznanje misijonarja osvobaja pretiranih pričakovanj o rasti števila kristjanov zaradi dobrodelnosti. Misijonar ohranja v sebi čist motiv do dobrodelnosti in hoče srečati človeka v njegovi potrebi in stiski ter ga iz nje dvigniti. Pri tem pa ves čas ve, kar smo že rekli, da je največja človekova potreba potreba po Bogu in da je največja stiska stiska življenja brez Boga, mimo Njega, proti Njemu ali v praznoverju in vraževerju. Dobrodelnost torej vodi v mistiko, v bivanje iz vere in molitve. Dobrodelnost vedno znova trči ob lastno nemoč, ob nemoč in krhkost

njenih »prejemnikov«, zato se dobrodelnost vedno prelije v molitev, v izročanje, v krik po odrešitvi v Gospodu. Vsaka izkazana pomoč je nezadostna, nobeno pričakovanje po odrešitvi - na človeški ravni - ni celovito in celostno potešeno. Človekovo hrepenenje je neustavljivo, je brezmejno.

V tem pljuskne na površje bistvena **razlika med humanitarno, socialno dejavnostjo** neke države (ali nevladne organizacije - teh je bilo v Togu in v Beninu veliko) **in dobrodelnostjo Cerkve**. Slednja živi iz vere, molitve in »krščanske« ljubezni. Dejavnost in (pasivna) molitev gresta v Cerkvi skupaj z roko v roki. Njeno središče je Gospod, osebna vera vanj in ljubezen do njega in človeka. Tudi smisel in cilj prihajata od Gospoda. Kakor za človeško življenje nasploh tudi za dobrodelnost v življenju kristjana velja: *»V Njem živimo, se gibljemo in smo«* (Apd 17,28).

p. Pepi Lebreht OFM

**BENEDIKT XVI.
SPLOŠNA AVDIENCA**

Trg sv. Petra, Sreda, 20. oktobra 2010

Sveta Elizabeta Ogrska

Dragi bratje in sestre!

Danes vam želim spregovoriti o eni srednjeveških žena, ki je zbudila ogromno zanimanja; gre za sv. Elizabeto Ogrsko, ki je znana tudi kot Elizabeta Turingijska.

Rodila se je leta 1207, zgodovinarji pa niso enotni glede kraja rojstva. Njen oče je bil Andrej II., bogat in mogočen ogrski kralj, ki se je zato, da bi okrepil politične vezi, poročil z nemško grofico Gertrudo Andeško-Meranijsko, sestro sv. Hedvike, žene šlezjskega vojvode. Elizabeta je živela na ogrskem dvoru samo prva štiri leta svojega otroštva skupaj s sestro in tremi brati. Rada se je igrala, poslušala glasbo in plesala. Zvesto je molila svoje molitvice in kazala posebno pozornost do ubogih, ki jim je pomagala z lepo besedo ali s prijaznim dejanjem.

Njeno srečno otroštvo se je iznenada prekinilo, ko so iz daljne Turingije prišli vitezi, da bi jo odpeljali na novi dom v osrednji Nemčiji. Po navadah tistega časa se je namreč njen oče odločil, da bo Elizabeta

postala turinška princesa. Tamkajšnji deželni grof je bil eden najbogatejših in najvplivnejših evropskih vladarjev z začetka 13. stoletja in njegov grad je bil središče blišča in kulture. Za praznovanji in navidezno slavo pa so se skrivale ambicije fevdalnih gospodov, ki so bili pogosto v medsebojnih vojnah in sporih s kraljevskimi in cesarskimi oblastmi. V takih razmerah je deželni grof Herman rade volje sprejel zaroko med sinom Ludvikom in ogrsko princeso. Elizabeta je zapustila domovino z bogato doto in velikim spremstvom, vključno z osebnimi služabnicami – dve izmed njih sta ostali njeni zvesti prijateljici vse do konca. Ti sta nam ohranili dragocene podatke o otroštvu in življenju svetnice.

Po dolgem potovanju so dospeli do Eisenacha in se povzpeli v utrdbo Wartburg, mogočen grad nad mestom. Tam so obhajali zaroko med Ludvikom in Elizabeto. V letih, ki so sledila, se je Ludvik uril v viteških veščinah, Elizabeta pa se je s svojimi spremljevalkami učila nemško, francosko, latinsko, glasbo, književnost in vezenje. Čeprav so za zaroko stali politični razlogi, se je med mladima porodila pristna ljubezen, ki sta jo poživila vera in hrepenenje po spolnjevanju božje volje. Pri 18 letih je Ludvik po očetovi smrti zavladal nad Turingijo. Elizabeta je tedaj postala tarča prikritih kritik, ker se njeno vedenje ni ujemalo z dvornim življenjem.

Tako tudi poročna slovesnost ni bila razsipna in je bil del stroškov za pojedino namenjen ubogim. V svojem globokem čutenju je Elizabeta videla protislovje med izpovedano vero in premalo krščanskim ravnanjem. Polovičarstva ni prenesla. Ko je nekoč na praznik Marijinega vnebovzeta vstopila v cerkev, si je vzela krono z glave in jo položila h križu ter se z zakritim obličjem poklonila do tal in tako ostala dalj časa. Ko jo je tašča zaradi tega oštevala, ji je odgovorila: »Kako bi mogla jaz, uboga stvar, še naprej nositi krono zemeljskega dostojanstva, ko vidim svojega kralja

Jezusa Kristusa kronanega s trnjem?« Kakor se je vedla pred Bogom, se je vedla tudi pred podložniki. V *Izrekih štirih služabnic* najdemo tole pričevanje: »Ni zaužila jedi, če se prej ni prepričala, da prihajajo z moževe posesti in s pravično pridobljenih zemljišč. Medtem ko se je odrekala krivično pridobljenim dobrinam, se je trudila tudi za povračilo tistim, ki so prestali nasilje« (št. 25 in 37). Pravi zgled za tiste, ki si nadevajo vlogo voditeljev: oblast je treba na vsaki ravni izvajati kot služenje pravičnosti in ljubezni v nenehnem iskanju skupnega dobrega.

Elizabeta je vztrajno opravljala dela usmiljenja: dajala je jesti in piti tistim, ki so potrkali na njena vrata, poskrbela za obleko, plačevala dolgove, skrbela za bolne, pokopavala mrtve. Pogosto je šla s svojimi služabnicami z gradu v hiše revežev, jim nosila kruh, meso, moko in druga živila. Osebo je izročala jedi in pozorno pregledovala obleko in ležišča ubogih. Zaradi tega ravnanja so jo zatožili možu, ki pa temu sploh ni nasprotoval, ampak je odgovoril tožnikom: »Dokler mi ne proda gradu, sem čisto zadovoljen!«

Sem umeščajo tudi čudež s kruhom, ki se je spremenil v vrtnice. Ko je Elizabeta šla po cesti s predpasnikom, polnim kruha za reveže, je srečala moža, ki jo je vprašal, kaj nosi. Odgrnila je predpasnik in namesto kruha so se pokazale veličastne vrtnice. To znamenje ljubezni in dobrote je na slikah sv. Elizabete pogosto upodobljeno.

Njen zakon je bil resnično srečen. Elizabeta je pomagala soprogu, da je razvil svoje človeške vrline do nadnaravne ravni, on pa je v zameno branil veliku dušnost svoje žene do revežev in njeno versko življenje. Ko so

Ludvika vedno bolj občudovali zaradi ženine močne vere, ji je v zvezi z njeno pozornostjo do ubogih rekli: »Draga Elizabeta, Kristusa si umila, nasitila in zanj poskrbela.« Jasnopričevanje, kako vera in ljubezen do Boga in bližnjega krepita družinsko življenje in se utrjujeta zakonsko zvezo.

Mladi par je našel duhovno oporo v manjših bratih, ki so se leta 1222 razširili po Turingiji. Med njimi je Elizabeta izbrala za duhovnega voditelja brata Rogerija (Rüdigerja). Ko ji je pripovedoval zgodbo o spreobrnjenju mladega bogatega trgovca Frančiška Asiškega, se je Elizabeta še bolj navdušila za njegovo pot krščanskega življenja. Od tistega trenutka je še odločneje sledila Kristusu, ubogemu in križanemu, navzočemu v ubogih. Tudi ko se ji je rodil prvi sin, ki sta mu sledila še dva, naša svetnica ni nikoli opustila svojih dobrih del. Manjšim bratom je tudi pomagala, da so si v Halberstadtu zgradili samostan, kjer je brat Rogerij postal predstojnik. Duhovno vodstvo Elizabete je tako prevzel Konrad iz Marburga.

Težka preizkušnja je bilo slovo od moža konec junija 1227, ko se je Ludvik IV. pridružil križarskemu pohodu cesarja Friderika II. in opomnil ženo, da to zahteva staro izročilo turinških vladarjev. Elizabeta je odgovorila: »Ne bom te zadrževala. Vsa sem se izročila Bogu in zdaj mu moram dati še tebe.« Mrzlica je zdesetkala čete in tudi Ludvik je zbolel in umrl v Otrantu septembra 1227, še pred vkrcanjem, ko mu je bilo komaj 27 let. Ko je Elizabeta to izvedela, jo je hudo prizadelo in se je umaknila v samoto,

potem pa se je, okrepljena z molitvijo in potolažena v upanju, da ga bo spet videla v nebesih, začela ukvarjati z zadevami kraljestva. Čakala pa jo je še ena preizkušnja: svak se je polastil oblasti nad Turingijo in se razglasil za pravega Ludvikovega dediča ter obtožil Elizabeto, da je pobožna ženička, ki ni sposobna vladati. Mlado vdovo so skupaj s tremi otroki izgnali z gradu Wartburg in si je morala iskati novega zatočišča. Samo dve od njenih služabnic sta ostali ob njej, jo spremljali in poskrbeli, da so se za otroke zavzeli in jih sprejeli Ludvikovi prijatelji. Elizabeta pa je hodila od vasi do vasi, delala, kjer so jo sprejeli, pomagala bolnikom, predla in šivala. Med to kalvarijo, ki jo je prenašala z močno vero, potrpežljivostjo in predanostjo Bogu, so nekateri sorodniki, ki so ji ostali zvesti in so imeli

svakovo vlado za protipravno, vrnili njenemu imenu vso čast. Tako je Elizabeta v začetku leta 1228 lahko dobila ustrezne dohodke in se umaknila v družinski grad v Marburgu, kjer je bival tudi njen duhovni voditelj brat Konrad. Ta je poročal papežu Gregoriju IX. o naslednjem dogodku: »Na veliki petek 1228 je Elizabeta v navzočnosti nekaj bratov in sorodnikov položila roke na oltar v kapeli svojega mesta Eisenacha, kjer je sprejela manjše brate, se odpovedala lastni volji in vsem nečimrnostim sveta. Hotela se je odpovedati tudi vsej svoji posesti, a sem jo od tega odvrnil zaradi ljubezni do revežev. Kmalu zatem je zgradila bolnišnico, sprejemala bolnike in onemogle ter za svojo mizo stregla najbolj bednim in zapuščenim. Ko sem jo

zaradi tega pograjal, je Elizabeta odgovorila, da je od revežev prejela posebno milost in ponižnost« (*Epistula magistri Conradi*, 14–17).

Iz te trditve lahko razberemo nekakšno mistično izkustvo, podobno tistemu, ki ga je doživel sv. Frančišek: asiški ubožec je namreč v svoji oporoki zatrdil, da mu je pri služenju gobavcem tisto, kar se mu je prej zdelo odvrtno, spremenilo v sladkost za dušo in telo (*Testamentum*, 1–3). Elizabeta je preživela zadnja tri leta v bolnišnici, ki jo je sama ustanovila, stregla

bolnikom in bedela pri umirajočih. Vedno je skušala opravljati najnižja in najtežavnejša dela. Postala je tako rekoč posvečena žena sredi sveta (*soror in saeculo*) in je s svojimi prijateljicami, oblečenimi v siva oblačila, ustanovila redovno skupnost. Ni naključje, da je zavetnica samostanskega tretjega reda sv. Frančiška in Frančiškovega svetnega reda.

Novembra 1231 je zbolela za hudo vročico. Ko se je razširila vest o njeni bolezni, je prihitelo ogromno ljudi, da bi jo videli. Po kakih desetih dneh je zaprosila, naj zapro vrata, da bi lahko ostala sama z Bogom. Ponoči 17. novembra 1231 je mirno zaspala v Gospodu. Pričevanj o njeni svetosti je bilo toliko in so bila takšna, da jo je že štiri leta zatem papež Gregor IX. razglasil za svetnico. Še istega leta je bila posvečena lepa cerkev, zgrajena njej v čast v Marburgu (prvo zunaj Nemčije je komaj 20 let po njeni smrti v Slovenj Gradcu posvetil njen stric – op. prev.).

Dragi bratje in sestre! Sv. Elizabeta nam kaže, kako vera in prijateljstvo s Kristusom ustvarjata čut za pravičnost, za enakost vseh, za pravice drugih, kako ustvarjata ljubezen in dobroto. In iz te dobrote se rojeva tudi upanje, gotovost, da nas Kristus ljubi in da nas Kristusova ljubezen pričakuje ter nas usposablja za posnemanje Kristusa in za to, da v drugih vidimo Kristusa. Sv. Elizabeta nas vabi, da znova odkrijemo Kristusa in ga vzljubimo, da imamo vero in tako najdemo pravo pravičnost in ljubezen ter veselje, da se bomo nekega dne potopili v božjo ljubezen, v večno veselje z Bogom. Hvala.

Prevedel
br. Miran Špelič OFM

Delček Vietnama pri nas

Vietnam in Slovenija. Deželi, med katerima je na tisoče kilometrov razdalje. Pa vendar smo lahko julija v Sloveniji doživeli delček Vietnama. Na povabilo minorita p. Miha Majetiča (ki je bil štiri leta misijonar v Vietnamu, zdaj pa je že leto dni ponovno v Sloveniji) je Slovenijo obiskalo šest slepih in slabovidnih deklet iz Centra za slepa in slabovidna dekleta v Vietnamu skupaj z dvema sestrama frančiškankama Marijinima misijonarkama – sestro Ann Luu Thi Hong Loan in sestro Mary Rose Dao Thi My Dung, ki sicer vodita Center in delujeta v njem skupaj s še šestimi sestrami in prostovoljci.

P. Miha, med svojim bivanjem v Vietnamu si se verjetno srečeval z različnimi na rob odrinjenimi ljudmi in skupinami. Kakšna je revščina v Vietnamu?

Revščina v Vietnamu je najprej odvisna od kraja bivanja. Jug je toplejši in tu imajo več letin riža, ki je osnovna hrana. Na severu poberejo riž samo enkrat. Še manj so obljudeni hriboviti in gorati predeli, ki predstavljajo 30 odstotkov države in v njih živi samo 6 odstotkov prebivalcev, ki so večinoma predstavniki avtohtonih manjšin, ki jih je v Vietnamu 53. Tu je poleg revščine tudi zelo slaba izobrazbena struktura in le malo otrok uspe priti v srednjo šolo. Šele v zadnjem času so na ravni države začeli skrbeti tudi za tiste, ki imajo v družbi posebne potrebe.

Čeprav država ne pomaga raznim dobrodelnim organizacijam, jih sedaj pri delu vsaj ne ovira, kot je to počela še do nedavnega. Ogromno je sirotišnic, čeprav vsi otroci niso sirote, le starši ne morejo ali znajo skrbeti za njih.

Kako na te ljudi gleda družba, kako Cerkev?

V družbi se stvari počasi spreminjajo na boljše. Verjetno je temu vzrok tudi to, da se Cerkev in tudi druge dobrodelne organizacije zelo aktivno spopadajo s tem vprašanjem in trkajo na vest vladajoči eliti. Drugače pa so reveži v Vietnamu ena od pomembnejših stvari v srcu Cerkve, ki se trudi po svojih močeh, še posebno po rokah raznih skupin vernikov. Blizu naše hiše je skupina FSR odprla hišo za telesno prizadete fante. Vsak teden jih obiskujejo, jim prinašajo hrano in ob praznikih skupaj z njimi praznujejo.

Kateri redovniki delujejo v Vietnamu in kako delujejo med ubogimi in si prizadevajo za pravično družbo?

Tako kot Cerkev tudi redovniki, ki so del nje,

del svojega časa in materialnih dobrin namenjajo za delo in pomoč ubogim. Včasih lahko lažje odgovorijo na nekatere potrebe, ki potrebujejo več organizacije in nenehnega dela, kot je na primer odpiranje središč, kamor lahko pridejo tisti, ki potrebujejo pomoč. Pred časom je nadškof in kardinal v Saigону pozval redovne skupnosti, da bi se skupaj lotili reševanja vprašanja pomoči mladim ljudem, ki so okuženi z AIDS-om.

Kaj te je presenetilo v Vietnamu? Česa si se tam naučil oziroma te je osebno nagovorilo?

Njihova odprtost in pogum pri izpovedovanju vere. Po zgledu svetih vietnamskih mučencev tudi danes pričujejo za vero kljub preganjanju in zaporom. Tudi obisk sv. maš je zelo velik in skoraj ni razlike med tednom in nedeljo. Dan se začne ali zaključi z Bogom in to se zgodi pri sv. maši. Imajo zelo močan čut za pomoči potrebne. Nagovorilo pa me je to, da vedno iščejo način kako slaviti Boga in njihovi oltarji tako v cerkvah kot po domovih so vedno lepo okrašeni.

Dekleta, ki si jih pripeljal v Slovenijo, živijo v Centru za slepa in slabovidna dekleta. Kako je ta Center nastal in kako deluje?

Center je nastal pred desetimi leti v tej obliki, kot deluje danes. Že nekaj let prej pa so sestre začele zbirati slepe in jim pomagati. Kmalu so videle, da samo nudenje zatočišča in hrane ni dovolj. Osredotočile so se na slepe otroke in ugotovile, da jih morajo pripravljati za samostojno življenje. Tu pa veliko pripomore izobrazba, saj se z njo lažje dobi služba. Ustanovile so Center, v katerega sprejemajo otroke (danes samo dekleta zaradi prostorske stiske), da pri njih bivajo in hodijo v šolo zunaj Centra, ki je namenjena vsem otrokom. In danes že imajo nekaj diplomantov na univerzi, ki so prišli iz njihovega centra.

Ali je veliko slepih v Vietnamu? Zakaj?

Slepih je v Vietnamu okoli 650 tisoč, kar je skoraj tretjina Slovenije. Mnogo jih je slepih zaradi posledic dolge vojne, ki se je sicer končala leta 1975, a še vedno je v zemlji in v vodi ogromno strupov, ki so jih uporabili med vojno, še posebno Američani in njihovi zavezniki, ki so prišli pomagat južnemu Vietnamu. Na drugem mestu so slaba prehrana in prezgodnja rojstva, ker bolnišnice pogost niso dovolj dobro opremljene in nimajo primernih inkubatorjev, da bi pomagali nedonošenčkom.

Kakšne možnosti se odpirajo dekletom, ki zaključijo izobraževanje v Centru?

Sestre se trudijo, da dobijo čim več izobrazbe, in s tem se jim poveča možnost zaposlitve. Tiste, ki se ne morejo vpisati na fakulteto, pa sestre izučijo v kakšnem praktičnem poklicu, kot je masaža. Vsa dekleta se naučijo igrati

na inštrumente in peti. Prav tako pa morajo dekleta pomagati pri življenju v Centru in se učijo kuhinjskih opravil.

Kako si prišel na misel, da dekleta povabiš v Slovenijo, in kakšen je bil namen njihovega obiska?

Velikokrat sem pomagal našemu misijonarju p. Mihiu Drevenšku pri organizaciji in nastopih otrok in mladih iz Zambije in tako se je porodila ideja, da bi tudi vietnamska dekleta povabili v Slovenijo. Beseda je dala besedo in letos so prišle. Prvi namen so bile aktivne počitnice deklet v Sloveniji, nato pa zahvala dobrotnikom, ki jim pomagajo pri njihovem življenju v Centru z darovi iz Slovenije. Sestre so bile vesele, da so videle, kako v Sloveniji skrbimo za slepe in slabovidne. Nenazadnje pa so malo nastavile žep za še kakšen dar, ki so ga odnesle s seboj v Vietnam.

Slišali smo, da dekleta zelo dobro pojejo. Kje se naučijo lepega petja, igranja inštrumentov ...? Ali so Vietnamci pojoč narod?

Že samo da govoriš, moraš znati peti, saj uporabljajo šest tonov pri izgovarjavi besed. Mnogi gosti, ki so nas obiskali v samostanu in bili z nami pri molitvi, so vedno spraševali, ali celotne hvalnice in večernice pojemo. Drugače pa imajo dekleta v Centru poleg redne izobrazbe tudi učiteljico za glasbo, ki prihaja k njim enkrat na teden in jih uči igrati inštrumente. Poleg nje pa jih učijo tudi sestre, ki igrajo razne inštrumente, in razni prostovoljci, ki prihajajo

k njim in se družijo z njimi. Vsako leto tudi glasbena šola iz središča mesta skupaj z njimi pripravi dva koncerta, in sicer ob božiču in v velikonočnem času, zbrana sredstva pa gredo za potrebe Centra.

Kako pa je dobrodelnost razvita v Vietnamu, v družbi in v Cerkvi? Kako druga verstva v državi skrbijo za dobrodelnost?

Vsi Vietnamci so dobrodelni, posebno katoličani. Ob raznih katastrofah zberejo stvari, ki so potrebne, in jih (brez soja luči in kamer, pred katerimi se postavljajo predstavniki vlade) odpeljejo tistim, ki so najbolj potrebni. Takrat se ne sprašuje, kdo pripada kateri veri, temveč, kdo je potreben pomoči. Velikokrat se župnije tudi povežejo med seboj, da so bolj učinkoviti. Mnogi, ki so uspeli v življenju, z veseljem pomagajo tistim, ki so pomoči potrebni, in čutijo celo obvezo, da se oddolžijo Bogu, da je za njih lepo poskrbel.

Kaj misliš, da je dekletom prinesla ta izkušnja? Kako so doživele Slovenjo, ljudi, Cerkev ...?

Gotovo so se domov vrnile z lepo izkušnjo. Pomembno je tudi, da so spoznale, kako je potrebno, da znaš govoriti še kakšen tuj jezik, ker se potem lažje sporazumevaš z ljudmi okoli sebe. Po drugi stran pa so spoznale, da smo Slovenci prijazni ljudje in da imamo radi življenje. Vsem v Centru in domačim so pripovedovale, kako so se imele, in nazaj je prišlo mnogo pozitivnih odzivov.

Kako so »pevsko turnejo« po Sloveniji sprejemali Slovenci? Kateri dogodek ti ostaja najbolj v spominu?

Dogodkov je preveč in težko je izluščiti enega samega. Lepo je bilo, ko so nastopale v polni cerkvi in so jim ljudje navdušeno ploskali. Ali pa ko smo bili na treh ali štirih oratorijih in so se družile z vrstniki ter jih učile igrati na svoje inštrumente. Pa srečanje s slepimi in slabovidnimi v Logu pod Mangartom na taboru, ki ga je organizirala Karitas, ali na Visokem pri Kranju, kjer smo si ogledali prostore za slepe in slabovidne, potem pa se je razvilo veselo druženje. Pa srečanja z prostovoljkami, ki so bile pri njih v Vietnamu, ali pa srečanje na vrtu za hišo s sladoledom v kavi in kramljanjem pri slepi gospe Marinki Drinovec blizu Kranja, ki je bila prav vez in pobudnik za srečanja z slepimi in slabovidnimi.

Kaj so o sebi in o obisku Slovenije povedala dekleta?

Nhan (16) – Izhajam iz šestčlanske družine. V prostem času rada poslušam glasbo in klepetam s prijatelji. Igram flavto, orgle in džan tranh (tradicionalno vietnamsko glasbilo). V Sloveniji mi je najbolj všeč svež zrak in prijazni ljudje.

Kim (18) – Igram džan tranh in orgle. V

Sloveniji se počutim zelo prijetno – veliko je gozdov in svežega zraka, ljudje tu pa so resnično prijazni in prijateljski.

Lan Anh (12) – Sem najmlajša v naši družini. V Centru v prostem času rada poslušam glasbo in vadim instrumente, ki jih igram – džan tranh, orgle in pianico. Slovenija mi je zelo všeč, najbolj pa si bom zapomnila taborjenje z otroki iz župnije Sostro.

Binh (14) – Prihajam iz šestčlanske družine, moji starši pa so kmetovalci. Rada poslušam glasbo, igram šah in vadim orgle, pianico in džan tranh. Slovenija je zelo mirna in zelo hladna, še posebno ob večerih.

Thao (17) – Igram džan bau (vietnamsko tradicionalno glasbilo z eno struno). Od obiska v Sloveniji si bom najbolj zapomnila slovensko sadje, vreme in srečanje z otroki v župniji Sostro.

My (16) – Rada poslušam glasbo, berem zgodbe na internetu, klepetam s prijatelji in igram flavto. V Sloveniji sta mi najbolj všeč mir in tišina.

Uvod in intervju z dekletimi Zala Pavše, prenovinka fmm

S p. Mihom se je pogovarjala s. Mojca Korošec, fmm

Pogovori z našimi duhovnimi asistenti

P. Franc Meško OFMConv

je duhovni asistent KB sv. Jurij na Ptujju in gvardijan samostana sv. Viktorina

Pater, kakšna je vaša vloga v bratstvu?

Jaz pripravim duhovno misel, ostalo pa prepustim, da bratje in sestre naredijo sami. Včasih je bila ta skupina zelo močna, potem pa se jih je veliko osulo. Upam, da se bo malo poživilo. To gre počasi. Žalostno je, da so se Frančiškovi otroci popolnoma izgubili. To je velika škoda, saj so bili oni prihodnost Frančiškove družine. Zdaj imamo pretežno samo starejše. Treba je vztrajati, kakor mi v redovniškem in duhovniškem poklicu, tako tudi očetje in matere, vsi se moramo potruditi.

Rekli ste, da se je veliko ljudi oddaljilo od skupine, ne prihajajo več na srečanja. To se dogaja tudi v drugih bratstvih. Kako poiskati oddaljene, kako se jim približati?

Da, to je velika težava. Nekdo, ki je odšel, ima občutek nelagodja in se boji, kako ga bodo bratje sprejeli, če bo prišel nazaj. Izgubi stik z njimi. Če še prihaja k maši, potem je gotovo še upanje. Ni dovolj, da se približamo tem bratom, potrebno je nekaj več. Moramo poglobiti našo poklicanost, poživiti zakramentalno življenje in veliko moliti za te brate in sestre. Vsak se mora sam odločiti: nekdo za vstop v Frančiškovo svetni red, drugi za duhovni poklic, nekateri za družinsko življenje in tudi za vrnitev, če se je kdo oddaljil.

Kjer v naših samostanih in tudi bratstvih ni povezanosti in skupne molitve, tam ni rasti, ni blagoslova, tam bratje odhajajo.

Kje vidite prihodnost Frančiškovega svetnega reda?

Prvo, kar bi poudaril, je molitev. To je osnova. Brez molitve ni prihodnosti. Potem je potrebno povezovanje. »Soliranje« ni. Saj Jezus pravi: »Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi« (prim Mt 18,20). Bog tam deli blagoslov in rast, tako v duhovnih poklicih kot v Frančiškovih družinah. Kjer v naših samostanih in tudi bratstvih ni povezanosti in skupne molitve, tam ni rasti, ni blagoslova, tam bratje odhajajo. *Na kolenih se izprosi poklic!*

Se misel za konec ...

Upokojeni mariborski nadškof dr. Franc Kramberger je večkrat povedal, kako je s svojo mamo pokleknil pred cerkvijo na Ptujski gori in po kolenih sta odšla v cerkev. Tako sta izprosila mnoge milosti. Tudi blaženi Anton Martin Slomšek je bil na Ptujski gori tri dni pred svojo smrtjo. Ko je odhajal iz cerkve, je vzkliknil: »Lepo nam je bilo pri Mariji!«

P. Franc, želim vam, da bi se tudi vi vedno lepo počutili pri Mariji ter z zaupanjem in vedrino zrl v prihodnost tretjega reda. Mir in dobro!

Pogovarjala sem se Mateja Trajbarič FSR

Dvoje novih barvnih oken v kapeli ubogih sester sv. Klare v Nazarjah

Vtorek, 9. avgusta 2011, je v sklopu letošnjega praznovanja sv. Klare po sveti daritvi frančiškanski provincial p. Stane Zore v kapeli ubogih sester sv. Klare blagoslovil dvoje novih barvnih oken.

Okni je izdelala akademska slikarka in mojstrica barvnih oken gospa Veselka Šorli Puc. Kot osnovo je vzela barvo Svetega Duha iz vzhodne ikonografije, to je zlata barva, ki ponekod prehaja v svoj začetek, se pravi v rumeno. Ta zlata barva pomeni neulovljivost večnosti, njeno hkratno odsotnost in prisotnost ter vodi v premišljevalno molitev. Navzočnost Svetega Duha je bistvo krščanske molitve – ni v naši moči, da bi Svetega Duha priklicali, temveč da smo razpoložljivi za navdih iz večnosti in za darove Svetega Duha.

Na tem obzoru zlate barve je umetnica ustvarila z novimi odtenki rumene barve in z upodobitvami kroglic dragih kamnov, ki so sicer navadna stekla, bisere, ki jih išče duša. Barvitost lepих kamnov spominja na tisti »biser«, ki so ga našle uboge sestre sv. Klare, zaradi katerega so zapustile vse drugo, da bi imele samo njega. Toda te

barvne kroglice pogled peljejo tudi k podobi hlebcikov in že nakazujejo tudi podobo svete hostije, saj so reliefno zelo poudarjene. Nova vitraja sta namreč nameščena ob oltarju kapelle, in sicer tako, da lahko zrejo vanju tudi sestre ob sveti daritvi. Slikarka je imela pred očmi neprestano adoracijo svetega zakramenta naših sester klaris. Barvna zgoščenost in reliefna izstopajočnost podob zakramenta ljubezni nakazujeta dejavno in resnično navzočnost Kristusa.

Evharistično simboliko je umetnica potem še stopnjevala s hrapavostjo površine ter s tem dosegla odsev zlatih žitnih polj. Začetek Božje milosti je samo stvarjenje, je Lepota Božjih del. Sveti Duh je plaval že nad vodami, danes sicer veje, kjer hoče, a bo enkrat prežl tudi Novo Zemljo. Tako se teologija Svetega Duha in evharistične skrivnosti, ki jih želita nakazati nova vitraja, iztekata v večnostnem pričakovanju, ko bo poveljano vse stvarstvo.

Pozoren in razmišljujoč pogled pa bo v barvnih oknih zaznal še druge odtenke barv in v njihovi reliefnosti zasluhlil nove odmeve iz večnosti. Z ljubeznijo bo iskal nove simbole ljubezni, kajti k največji skrivnosti se je mogoče bližati le z ljubeznijo in v zartje onkrajnosti vodi le ljubeči pogled. Ta pogled bo vedno išoč in hkrati radosten, da je nekaj že razgrnil. Ob meditaciji teh barvnih oken bo iskal nove pomenne, in ko jih bo našel, jih bo znova iskal. Podobno kot pravi sv. Avguštin:

Boga iščemo, da ga najdemo, in ga najdemo, da ga znova iščemo.

Lahko bi rekli, da so barvna okna v liturgičnem prostoru kot zaslon, na katerem odseva večnostna svetloba. Zato je zelo pomembno, da v molitvenih prostorih niso zasnovana naivno realistično, ampak da preko simbolike krščanskega izročila vodijo k srečevanju človeškega iščočega srca s presežno ljubeznijo. To načelo je toliko pomembnejše, če se naslonimo na misel Dionizija Areopagita in zaslutimo, da se je mogoče preko snovne luči in lepote, ki odsevata v materiji, prebiti do večne luči. Pomembno je torej, da barvna okna s svojo vsebino ne priklenijo pogleda nase, ampak nas njihova svetloba barvnih odtenkov vodi k večni svetlobi. Prav na to teologijo se je v srednjem veku naslonil opat Sugerij in dal narediti čudovite vitraje v opatiji in baziliki St. Denis v Franciji, ki nas še danes navdihujejo.

Ob treh krščanskih simbolih, ki so nakazani v vitrajih, zlati barvi, kruhu in poljih žitnih klasov, pa mi prihaja na misel dvoje spoznanj. Najprej gre za simboliko kruha. Kruh je potrebno ovrednotiti v našem vsakdanjem življenju, da bo lahko imel svojo veliko simbolno vrednost tudi pri samem bogoslužju. Spomnim se, kako mi je pariški študijski kolega, sicer aramejski kristjan iz Iraka, Behnam Keryo, pravil, da takrat, ko želi v njegovem kraju musliman ponižati kristjana, vrže pred njim na tla kos kruha. Spoštljivost do kruha v vsakdanji omiki je pogoj vsake evharistične pobožnosti. In še drugo spoznanje, da je potrebno v našem oznanjevanju znova vzpostaviti evharistično katehezo, se pravi pogosteje spregovoriti o evharistični skrivnosti. V tem smislu se mi zdi čudovita pobuda murskosoboškega škofa za letošnji veliki šmaren, ko je v Turnišču priredil čaščenje evharistije prav za mlade. Naj nam uboge sestre sv. Klare izprosijo takšnih navdihov, domiselnosti in pogumna srca, da nanovo zaživimo zakrament Ljubezni.

br. **Edvard Kováč**

Dišeče olje Klarine daritve napolnjuje Cerkev že osem stoletij

Klara
je bila plemenita po rojstvu,
še bolj plemenita po milosti,
čista v telesu,
najčistejša po duhu,
mlada po letih,
zrela po modrosti,
zvesta v dobrih sklepih
in goreča v ljubezni do Boga,
polna ponižnosti in skromnosti.
Po imenu Klara,
še bolj 'klara' ali jasna po življenju
in bleščeča po vseh krepostih.
(T. Čelanski)

Zaveza med Bogom in človekom v zvestobi je rodovitna in presega vse čase in meje.

O tej resničnosti nam pričuje tudi sijaj luči sv. Klare, ki žari v Cerkvu že osem stoletij. V jubilejnem Klarinem letu (od 17. aprila 2011 do 11. avgusta 2012), ko obhajamo 800-letnico Reda ubogih sester sv. Klare, sklepamo dve desetletji visokih jubilejev v Klarinem redu. Tako smo v letu 1993/94 praznovali 800-letnico Klarinega rojstva, v letu 2003/04 750-letnico potrditve Klarinega Vodila in njene smrti, leta 2005 pa 750-letnico Klarine kanonizacije. Leto 2000 pa je bilo pomembno za nas, saj je minilo 700 let, odkar so prišle na Slovensko prve klarise, v Mekinje in v Koper.

Klarin red se je razširil skoraj po vsem svetu. Karizma sv. Klare ostaja živa v Evropi in Ameriki in se zakoreninja tudi v deželah tretjega sveta. Z Božjim žarom privablja plemenita srca v kontemplativno življenje, da po zgledu sv. Klare bogatijo Cerkev s svojo molitvijo in veselo daritvijo. Iz klariških samostanov se dvigajo

hvalnice, čaščenje, zahvale in prošnje kakor kadilo pred obličje Najvišjega v imenu Cerkev in za vso Cerkev.

Sestre imamo čudovito nalogo, da z zvestim spolnjevanjem Klarinega Vodila predamo prihodnjim rodovom neokrnjen sijaj, toplino in veličino Klarine karizme, ki je – po besedah bl. Janeza Pavla II. – zelo pomembna za Cerkev, zlasti danes, ko je prihodnost odvisna predvsem od molitve.

Sv. Klara, žena molitve, je začrtala novo evangeljsko pot za čistim, ubogim in pokornim Kristusom ob Frančiškovem zgledu. Bila je ponižna dekla Gospoda in svojih sester, nenehna vesela daritev Vsemogočnemu. Ves čas svojega redovnega življenja je »lomila alabaster svojega telesa in ob tem se je Cerkev napolnjevala s

prijetnim vonjem njene daritve« (T. Čelanski). Molitev in njeno nenehno »bivanje« z Gospodom sta ji dajala skrivnostno veličino, ki je odsevala v majhnosti in preprostosti. Uboštvo ji je tako izčistilo srce, da je bila sposobna sprejeti polnost Dobrega, Bogu podarjena deviškost pa ji je razširjala krila duše, da se je dvigala visoko nad zemeljska obzorja. V klavzuri je našla ob Križanem popolno duhovno svobodo. Tako se je upodabljala po Kristusu, da mogla reči s sv. Pavlom: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20). Kristusa je posnemala zlasti v molitvi in skritosti. On je od svojih triintridesetih let preživel trideset let v odmaknjenosti in tudi v času javnega delovanja se je pogosto umikal v samoto k molitvi, še vedno pa ostaja skrit v klavzuri presvete Evharistije, v tabernakljih po svetu.

Jubilejno leto – čas notranje duhovne preнове, pa tudi praznovanja

Jubilejno Klarino leto smo začeli v Nazarjah s slovesno sveto mašo, ki jo je na cvetno nedeljo, 17. aprila 2011, ob somaševanju provincialov Franciškovih redov vodil celjski škof Stanislav Lipovšek. Po sv. maši je g. škof molil in blagoslovil križev pot, ki ga je za našo kapelo naslikal in nam ga podaril slikar Jožef Kramberger. Zatem je izročil članom FSR Franciškov križ in luč – Klarino svečo, ki potujeta po bratstvih FSR po Sloveniji.

Avgusta, v »Klarinem mesecu«, smo v Nazarjah ob pomoči številnih prijateljev zaznamovali častitljivi jubilej s tremi zunanji slavji.

Na dan potrditve Vodila sv. Klare, 9. avgusta, je v naši kapeli vodil somaševanje provincial p. Stane Zore, OFM, ki je v pridigi poudaril, da je Vodilo, ki ga je sveta Klara napisala, morala najprej potrditi z vsem svojim življenjem prav do zadnjega dneva, saj ga je dobila v roke od papeža potrjenega šele dan pred svojo smrtjo. Sicer pa je »izvirnik« ostajal živ ves čas vse do danes v samostanih, v vseh posameznih sestrah, ki so po tem Vodilu dosledno in goreče živele. Ob koncu sv. maše je blagoslovil barvni okni, delo gospe Veselke Šorli Puc.

V četrtek, 11. avgusta 2011, na praznik sv. Klare, je 26-letna s. Marija Filipa presvetega Rešnjega Telesa in presvete Rešnje Krvi (Veronika Horvat) iz župnije Sv. Tomaž pri Ormožu naredila slovesne zaobljube. Za geslo si je izbrala Jezusove besede: »Resnica vas bo osvobodila« (Jn 8, 32). Na dokončno podaritev Bogu se je zavestno pripravljala sedem let in pol. Odločnosti, s katero se je »zavezala Gospodu«, ji ni nikoli manjkalo, tudi pred vstopom v samostan ne. Ko je prvič poklicala k nam in povedala, da bi se nam rada pridružila, smo jo povabile, naj pride prej še na obisk in pogovor, da nas od blizu spozna; pa je odgovorila: »Ni potrebno!« Bog jo je klical zelo močno. Jasno ji je bilo, da »mora iti v klavzuro« in da se bo v tem redu »lahko najbolj korenito podarila Bogu v globini, ker le-ta zahteva najbolj notranjo spremenitev človekovega življenja«. »Na izbiro sem imela klarise in karmeličanke. Za klarise pa sem se odločila zato, ker imajo bolj poudarjeno ubožstvo in sestrinstvo, cele dneve imajo izpostavljeno Najsvetejše, imajo tudi skupno nočno molitev in nepretrgano 24-urno adoracijo – vedno, tudi ponoči, je vsaj ena od sester v kapeli.« Celjski škof Lipovšek, ob katerem so somaševali upokojeni nadškof Alojz Uran in številni duhovniki, je med pridigo dejal, da je »karizma sester klaris in njihovo Bogu posvečeno življenje dokaz, da je Božje kraljestvo med nami«. Zahvalil se je »za pričevanje, za duhovno pomoč in sodelovanje v odrešenjskem poslanstvu celjske škofije in Cerkve v vsej naši domovi-

ni«. Popoldne pa je škof Uran izpostavil Najsvetejše in ob številnih duhovnikih vodil péte litanije Matere Božje.

V soboto, 13. avgusta 2011, je slovesno sv. mašo daroval kardinal Franc Rode; somaševali so nadškof Turnšek, škof Lipovšek in škof Štumpf, provinciala p. Stane in p. Štefan, drugi Franciškov bratje in duhovniki. Med pridigo je g. kardinal orisal zgodovinske in duhovne razmere, v katerih sta delovala Francišek in Klara. »Če je bila Porciunkula za brate kot Jeruzalem, kjer so se zbirali ob binškoštih, da so potem ponesli Kristusovo besedo po svetu, je bil San Damiano kot mali Nazaret, kjer je Klara – z delom in molitvijo s svojimi sestrami – sodelovala z Marijo pri skrivnosti odrešenja. Če je za sodobnike Francišek *alter Christus*, je Klara podoba Marije, ki prinaša Kristusa svetu.« Povabil nas je k spokornemu življenju, molitvi ter k lepemu življenju v skupnosti: »Samo po molitvi in z molitvijo bo vaše srce združeno z Božjim srcem. Z molitvijo boste prišle tudi do src ljudi. Poslušati v svojem srcu Boga, biti oaza molitve in molka v svetu, daleč od raztresenosti in nemira sveta, to je vaše poslanstvo.«

Po sv. maši je na slavnostni akademiji provincial p. Stane v predstavitvi Klarine karizme podal celo paleto zanimivih in bogatih izhodišč za premišljevanje. Umetnostna zgodovinarica in likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn je nato navzočim strokovno predstavila umetnost slikarja Jožefa Krambergerja, ki je s svojimi upodobitvami želel povzdigniti častitljivi Klarin jubilej. Zatem pa je razstavo njegovih umetniških del v veliki govornici odprl kardinal. Slovesnost smo sklenili s pétimi litanijami Matere Božje, ki jih je vodil provincial p. Stane, in z blagoslovom z Najsvetejšim.

Tudi v Dolnicah pri Ljubljani smo se zahvalili za veliki dar Klarine karizme. V nedeljo, 11. septembra 2011, je somaševanje vodil ljubljanski nadškof Anton Stres.

Sv. Klara kliče tudi nas k takšni zvestobi in predanosti Bogu, da bomo sodelovali pri duhovni prenovi sveta in nosili ljudem Kristusa, v katerem so polnost življenja, veselje, trdnost, varnost in mir, kakršnega svet nima.

V tem jubilejnem letu pa izkoristimo poseben dar, da lahko ob obisku samostanske kapele pri sestrah klarisah prejmemo popolni odpustek.

Sestre klarise

Slovesne zaobljube br. Jana Cvetka

Brat Jan Cvetek iz župnije sv. Miklavža v Bohinjski Bistrici je na praznik rožnovenske Matere Božje v cerkvi Marijinega oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani vpričo navzočih manjših bratov Bogu izrekel slovesne zaobljube, da bo živel vse svoje življenje v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.

Slovesnost je vodil in zaobljube sprejel provincialni minister slovenskih frančičkanov p. Stane Zore, ki je v pridigi poudaril pomen veselega oznanjevanja Božje besede, za kar sta potrebna tudi razlastitev samega sebe ter življenje v ponižnosti in nenehni molitvi. Brat Jan je med mašo prižgal novo svečo, ki je poleg krstne simbol darovanja Bogu in Cerkvi. Mašo sta obogatila župnijski pevski zbor sv. Miklavža iz Bohinjske Bistrice in dekliški pevski zbor iz župnije Marijinega oznanjenja iz Ljubljane.

Brat Jan je klic Gospoda, da ga vabi v redovno življenje, zaslišal v času študija biokemije. Življenje frančičkanov, predvsem pa zgled sv. Frančiška sta ga vsega prežela, zato se je po diplomu podal na pot za njimi. Po obdobju postulata v Šiški, letu noviciata na Sveti Gori

in štirih letih redovnega življenja z začasnimi zaobljubami na Tromostovju v Ljubljani se je brat Jan popolnoma predal Bogu. V tem času je študiral na Teološki fakulteti in si nabiral izkušnje pri pastoralnem delu.

Slovenska frančičkanska provinca sv. Križa se z bratom Janom veseli njegovih slovesnih zaobljub in mu želi blagoslova, vztrajnosti in zvestobe, da bi po Frančiškovem vzoru vedno globlje in močneje gorel za Kristusa in Cerkev ter da bi se po njem lahko mnogi odločili zanj, ki je »pot, resnica in življenje« (Jn 14,6). Brat Jan pa nam vsem izroča stavek apostola Pavla, ki si ga je izbral za svoje redovniško geslo: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč« (Flp 4,13).

br. Boštjan Horvat OFM

Štiri obličja našega Gospoda

Veselo, svetlo, žalostno, častljivo

V pastoralnem letu 2010/2011 je v okviru Frančiškanske mladinske pastorele potekal projekt s naslovom *Štiri obličja našega Gospoda*, ki je združil ritmično-duhovno glasbo, dramsko igro in molitev. Pri tem so sodelovali mladi iz ljubljanskih frančičkanskih župnij in glasbena skupina *Alfa in omega* pod vodstvom Nade Žgur.

Glasbeni del je nastal pod prsti zakoncev Žgur, režija in scenarij za dramsko igro pa sta delo p. Andraža Arka, ki pravi, da je zamisel o tem v njem rasla že več let. To leto pa je dobil priložnost in je edinstveno zamisel o zlivanju dramske igre in glasbe s molitvijo izpeljal na visoki ravni. Projekt je odmeval tudi v katoliških medijih, tako večkrat v Družini kot tudi v oddaji *Obzorja duha*.

Projekt je bil razdeljen v štiri dele, po delih molitve rožnega venca. Izvedbe so potekale čez celo leto glede na liturgično dobo. Veseli del je bil v adventu, svetli del po božiču, žalostni del v

postnem in častitljivi del v velikonočnem času. Skupaj je bilo 18 izvedb molitve, vsak del v vsaki ljubljanski frančiškanski župniji, torej za Bežigradom, v Centru, Šiški in na Viču. Poleg tega

smo imeli tudi dve dodatni gostovanji, in sicer v Grahovem na dekanjskem srečanju mladih in v Murski Soboti v okviru kapitlja FSR.

Sama glasbeno-dramska molitev je vsakič potekala takoj po večerni sv. maši. Najprej je voditelj

molitve, p. Ambrož Mušič ali br. Andrej Pollak, napovedal, kako bo potekal večer, nato je glasbena skupina odigrala uvodno pesem in voditelj molitve je začel z molitvijo. Rožni venec je potekal kot običajno, le da je pred vsakim očenašem glasbena skupina odigrala kratko kitico, napisano prav za določeno skrivnost, po očenašu pa je sledila skrivnost, upodobljena v dramski izvedbi. Po koncu nekajminutnega prizora pa je voditelj molitve kot običajno molil naprej. Tako je bilo pri vseh petih skrivnostih. Na koncu je voditelj molitve podelil še blagoslov, večer pa se je sklenil z zaključno pesmijo.

P. Andraž je skupino mladih iz različnih frančiških župnij z velikim številom, tudi poznih, vaj prignal do tega, da smo v sebi odkrivali skrite igralske talente. Skupaj smo se prek druženja na vajah in uprizoritvah zelo povezali med seboj, spletli nova poznanstva in utrdili prijateljstva, predvsem mladi iz ljubljanskih frančiških župnij. Skupaj smo pilili prizore, se družili in pogovarjali ter tudi

molili. Za vse nas sodelujoče, glasbenike, igralce in tehnike, je bil ta projekt velik blagoslov, upamo, da smo z njim spodbudili in poživili molitev, še prav posebno rožnega venca, v naših župnijah in tudi med našimi vrstniki. Hvala Gospodu za vse milosti, za požrtvovalno delo skozi vse leto, hvala vsem, ki ste molili z nami, ter hvala vsem župnijam za gostoljubje. Naj nam vsem nebeška mati Devica Marija izprosi, da bi ljubili njenega sina Jezusa, da bi se mu v molitvi bližali in vstali k novemu življenju v večnost.

Jan Dominik Bogataj

Darovi za junij in julij 2011 za revijo Brat Francišek

Dragi bratje in sestre!

Upamo na boljše čase, ko boste zmogli v večjem številu podpreti našo revijo.

Ravno zato, ker bi si jo mnogi izmed bratov in sester le stežka privoščili, smo se odločili, da se zanesemo zgolj na vaše prostovoljne prispevke, kot se je naš oče Francišek ves brez preračunljivosti predal Bogu.

Ampak toliko smo pa vseeno preračunali, da vemo, da se nam, če bo šlo tako naprej, ne bo izšlo.

Zato vas prosimo za vašo solidarnost in podporo.

Prispevke nakažite na naš v kolofonu navedeni račun, sporočite, da vam pošljemo položnico ali pa darove oddajte osebno. Že vnaprej najlepša hvala!

Fanika Cecko	60 EUR
Danijela in Iztok Janežič	50 EUR
Ivana Grdadolnik	50 EUR
Angelca in Viljem Gutnik	50 EUR
Edvard Lavrič	30 EUR
Marinka Noč	20 EUR
Anica Vadnjal	20 EUR
Viktor Konjedic	20 EUR
Gašper Blažič	20 EUR
Barbara Košuta	10 EUR
Milka Sirc	10 EUR

Narodno srečanje odgovornih za vzgojo, predsednikov in duhovnih asistentov FSR

Leto je res hitro naokrog in tako smo že letos tretjič sestali na skupnem srečanju iz vseh koncev naše prelepe Slovenije.

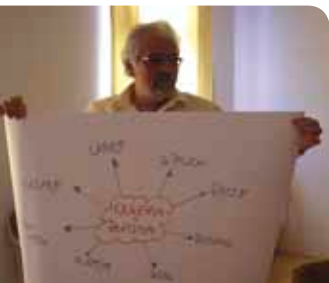
Naše druženje je bilo tokrat v soboto, 1. oktobra 2011, v Celju pri Sv. Ceciliji – pri bratih kapucinih. Pričeli smo ga z zbiranjem ob 9.30, s pozdravnim govorom, molitvijo in seveda s Frančiškovo pesmijo *V raju blaženem kraljuješ* ter s hvalnicami. Srečanje je vodila odgovorna za vzgojo narodnega sveta FSR s. Andreja Štunf ob pomoči s. Fani Pečar. Obema res velika pohvala za tako obogateno duhovno vodenje in predavanja!

Razdeljeni v tri skupine smo nadaljevali z delavnicami, kjer smo ugotavljali, kdo sploh smo Frančiškovi bratje in sestre, ali živimo po Vodilu in kako bi še bolj služili po »frančiškovski«, kot je bilo že povedano na duhovnem kapitlju: da bi se predvsem mi kot Frančiškovi zavedali, da ni bogastvo v materialnih dobrinah, ampak v našem odnosu do njih. Vsebin, o katerih bi lahko razpravljali, je veliko, a na srečanju smo poudarili predvsem dvoje: *Kako predloge in poslanico duhovnega kapitlja prenesti v življenje naših bratstev na vseh ravneh* in *Duhovna asistenca FSR: njene odgovornosti, kompetence in naloge*. Kajti prav duhovni asistenti so v bratstvih FSR največji pričevalci Frančiškove duhovnosti in tisti, ki so deležni živega izkustva življenja po Frančiškovem Vodilu, saj imajo dvojno nalogo: kot redovniki so ukoreninjeni v Cerkev in tudi poklicani k pospeševanju občestev s Cerkvijo. Hkrati so povezovalci bratstev, predlagatelji novih izzivov, zvesti izročilu in sposobni med-

sebojne podelitve v bratstvih. Poudarili smo tudi pomen vračanja k izvirom naše duhovnosti in prepoznavanja znamenj časov. Kako naj bi mi, bratje in sestre, pokazali svoje vrednote in prepoznavanja znamenj časov. Kako naj bi mi, bratje in sestre, pokazali svoje vrednote in prepoznavanja znamenj časov. Kako naj bi mi, bratje in sestre, pokazali svoje vrednote in prepoznavanja znamenj časov.

Vse skupine smo v plenumu podale enake zaključke in mnenja: naj bratstva živimo Frančiškovo karizmo in se širimo navzven, prepoznavamo potrebe časa, se javno odzivamo na vseh možnih mestih (po elektronski pošti in podobno), naj bomo pošteni do sebe in sveta, nagovarjamo ljudi zunaj, gradimo mostove med generacijami, sodelujemo z mladimi, poživimo bratstva (predvsem njihova pomladitev), se v večjem številu udeležujemo duhovnih obnov, uporabljamo *kateheze* v svojih bratstvih in ne nazadnje: podpiramo naše duhovne asistente z molitvijo. Področja, ki naj bi jih poživilo, so enaka po vsej Sloveniji: število članov se manjša, ponekod imajo težave z duhovnim vodstvom, velikokrat so duhovni asistenti preobremenjeni. Dobro je tam, kjer duhovno vodstvo lahko sprejmejo tudi drugi, ki so za to usposobljeni.

Za rast števila v bratstvih pa bo potrebno več pričevanja na različnih srečanjih, zborovanjih in podobnih priložnostih. Lep primer vključevanja je na Ptuj, kjer so se včlanile mlade družine, ki so na srečanje prihajale z otroki. Nekaj časa so bili skupaj, nekaj pa ločeno. Tako je nastala skupina Frančiškovih otrok, ki je nato zrasla v Frančiškovo mladino.

Ponekod so glavna težava zaobljube: nihče se noče vezati. Zavedati se moramo tega in prevzeti v življenju tudi neke odgovornosti, ki so za celo življenje, ne le za en dan ...

Prav na dan srečanja smo imeli med seboj tudi dva slavljenca, ki smo jima zapeli in zaželeli, da bi bila še dolgo med nami.

Te dni je odšel na generalni kapitelj v San Paolo naš brat Stanko Šorli. V tem letu, ki je Klarino leto, pa se nadaljuje tudi romanje križa in sveče po krajevnih bratstvih.

Zaključili smo, da kljub nekaterim težavam in oviram ne smemo obupati. Začnimo vsak pri sebi. Mogoče smo kdaj premalo odločni, zaspani in utrujeni, zato vnesimo v bratstvo več navdušenja. Tudi revija *Brat Frančišek* nas povezuje in seznanja z dogodki od vsepovsod po svetu ter nas poučuje, oblikuje in evangeljsko nagovarja po Frančišku in Klari: da smo vsi otroci enega očeta ter bratje in sestre med seboj. Bodimo večno mladi in izražajmo s pesmijo čustva, naj bo to veselje ali žalost, tako kot je znal Frančišek. Brez njega bi bil svet siromašen!

Mir in dobro, dobri ljudje!

s. Stanislava Gorenc, KB Podnanos

s. Andreja Štunf, odgovorna za vzgojo pri NS

S. Andreja, ti si »duša« teh srečanj. Komu so namenjena in kakšen je glavni namen?

Mislím, da je najbolj pomembna bratska spodbuda, da bi vedno znova okrepljeni živeli ta svoj frančiškovski poklic. Predvsem, da se zavedamo, da imamo duhovne asistente, ki nas spremljajo, in hkrati tudi tega, da zremo v isto smer in iščemo področja, ki bi jih lahko okrepili oziroma skupaj naredili kakšen korak naprej.

Kar nekaj skupnih srečanj je že za nami. Je čutiti kakšen odziv oziroma sadove?

Gotovo. Mislím, da se ustvarjajo pristni odnosi med nami, da si postajamo vedno bližji, si zaupamo, smo pripravljene drug drugega podpirati. Najbolj se to pokaže pri delu po skupinah. Mnogi »se pohvalijo«, kakšen napredek vidijo v svojih bratstvih. Veliko mi pomeni že telefonski klic, ko me sestra ali brat pokliče in prosi, naj pošljem še kakšno gradivo, ker so se čutili nagovorjeni na srečanju in bi želeli kakšno temo predelati tudi na srečanju njihovega bratstva.

Kakšne so tvoje želje in pričakovanja?

Vsem sestram in bratom, pa tudi duhovnim asistentom želim, da bi odkrili v življenju pristno Frančiškovo karizmo, da bi si upali in zmogli živeti iz nje. Da bi vedno bolj iskali in odkrivali pravo podobo Frančiška in jo v današnjem svetu vedno bolj udeleževali.

S. Andreja, hvala, da nam pri tem pomagaš, tudi s skupnimi srečanji.

Br. Jože Delost, odgovorni za vzgojo KB Brezje

Vi ste »novi« tukaj. Ste prvič na takšnem srečanju?

Ja, prvič sem tukaj med vami. Zelo mi je všeč. Takšna srečanja so zelo potrebna. Lepo je, da se spoznamo med seboj in tudi z duhovnimi asistenti. Izmenjamo izkušnje, mnenja in smo preprosto skupaj. Tega duha bomo prenesli v svoja bratstva.

Se prihodnjic spet vidimo?

Gotovo spet pridem. Z veseljem!

P. Jurij Dolenc, duhovni asistent KB Sv. Trojica v Slovenskih Goricah

Dobro leto sem duhovni asistent bratstva in vidim, da so takšna srečanja zelo potrebna. Bratje in sestre potrebujejo spodbudo, motivacijo, da poživijo svojo poklicanost. Dve sestri sem pripeljal s seboj. Pri nas je kar močna skupina, pogrešam pa mlade. Škoda, da jih ni več.

S. Stana Gorenc, tajnica KB Podnanos

S. Stana, večkrat smo že bili skupaj na teh srečanjih. Vedno znova prihajaš. Zakaj?

Res je, skoraj vedno pridem, in to zelo rada. Tukaj čutim, da smo resnično združeni z Bogom in povezani kot bratje in sestre. Smo iskreni in to me zelo napolni in obogati. Nujno potrebujemo takšna skupna srečanja!

Kako lahko tisto, kar smo tukaj prejeli oziroma kar se nas je dotaknilo, delimo z brati in sestrami v svojem bratstvu?

Treba je biti zelo vztrajen in ne obupati, čeprav se ti zdi, da se ni nič spremenilo. Še najbolj pa nagovarjaš z zgledom, saj če ti je bilo lepo, potem izžarevaš navzven in ljudje to opazijo.

s. Gabrijela Berus, blagajničarka KB sv. Lenart Novo Mesto

Včeraj sem že mislila, da se ne bom mogla udeležiti tega srečanja zaradi težav z nogo. Prepustila sem se Bogu in danes sem tukaj. To je velika milost in blagoslov. Zelo rada bom še prišla.

Zbrala Mateja Trajbarič FSR

Duhovna vzpodbuda z Duhovnega kapitlja FSR

Kančevci, april 2011

Uvodna Božja beseda - Ezk 47, 1-12:

1 Tedaj me je peljal nazaj k tempeljskemu vhodu. In glej: izpod tempeljskega praga je privrela voda, proti vzhodu, ker je bilo tempeljsko pročelje na vzhodni strani. Voda je tekla od spodaj, od desne strani templja, južno od oltarja. 2 Nato me je peljal ven skozi severna vrata; zunaj sva zavila k zunanjim vratom, ki so gledala proti vzhodu. In glej: voda je pritekala od desne strani.

3 Mož je šel z merilno vrvcico v roki proti vzhodu. Zmeril je tisoč komolcev in me peljal po vodi; voda mi je segala do gležnjev. 4 Spet jih je nameril tisoč in me peljal po vodi; voda mi je segala do kolen. Spet jih je nameril tisoč in me peljal čez; voda mi je segala do ledij. 5 Spet jih je nameril tisoč: zdaj je bila reka, ki je nisem mogel prebresti. Voda je namreč tako narasla, da je bila voda za plavanje, reka, ki je ni bilo mogoče prebresti. 6 Tedaj mi je rekel: Ali si videl, sin človekov?

Potem me je peljal nazaj ob rečnem bregu. 7 Ko sem se vračal, glej, je bilo na bregu reke na obeh straneh silno veliko drevja. 8 Tedaj mi je rekel: Ta voda teče v vzhodno okrožje in odteka v Arábo. Ko se izlije v morje, v okužene vode morja, postane voda spet zdrava. 9 Vsa živa bitja, ki tam mrgolijo, bodo oživila, kamor koli bo prišla reka; rib bo silno veliko. Ko bo ta voda prišla tja, bo ta postala zdrava, in kamor koli bo prišla reka, bo vse oživilo. 10 Ob njej bodo stali ribiči. Od En Gedija do En Eglájima bodo razpenjali mreže. V njej bodo najrazličnejše ribe, kakor ribe v Velikem morju.

Zelo veliko jih bo. 11 Njene močvare in mlake pa ne bodo postale zdrave; iz njih bodo pridobivali sol. 12 Ob reki bo na obeh bregovih raslo vsakovrstno sadno drevje. Njegovo listje ne bo ovenelo in sadja mu ne bo zmanjkalo. Vsak mesec bo rodilo nov sad, kajti voda, ki ga napaja, teče iz svetišča. Njegov sad bo za jed in njegovo listje za zdravilo.

Razmišljali naj bi o duhovnosti znotraj FSR. Ko sem se peljal sem in občudoval naravo, sem razmišljal, ali se ne bi veliko več naučili o duhovnosti in jo tudi doživeli, če ne bi tičali notri, ampak šli v naravo in jo občudovali. To naravo, ki se v pomladi prebuja in nas ne pušča ravnodušnih, ki nas nagovarja, vsakega posebej.

Slišal sem opazko, upam, da bolj za šalo kot zares, da smo frančiškani tudi glede duhovnosti ubogi. Ali je naša duhovnost res tako uboga, da nimamo česa pokazati? Tako nekomplcirana, da se je lahko, oprostite izrazu, lahko vsak kmet nauči? Upam, da je naša duhovnost tako preprosta. Preproste reči, kot vemo, so tiste, ki dajejo našemu življenju notranjo lepoto in bogastvo. Varujejo nas pred tem, da bi se začeli vrteti okrog sebe in ustvarjati neke idealizirane, namišljene konstrukte, ki lahko postanejo tudi naši maliki in ne več samo pot do presežnega,

vrata k Bogu. Odlomek iz knjige preroka Ezekijela se mi zdi tako prepričljiv in zgovoren za današnje razmišljanje. Voda je tudi za nas, kaj šele za ljudi, ki so živeli v Sveti deželi, kjer je bilo veliko puščave, znamenje svežine, znamenje življenja, znamenje upanja. In ta voda je tudi zdravilna. Izvira iz svetišča, kot pravi svetopisemski pisatelj. In Frančiškova duhovnost izvira v svetišču. In skozi stoletja se ta mali potoček, studenec, vedno bolj širi, če opazujemo našo zgodovino. Kolikšno bogastvo, na katero smo lahko upravičeno ponosni, po drugi strani pa tudi velika popotnica, dediščina, za katero smo odgovorni, da zanjo skrbimo, da jo odkrivamo in predajamo naprej svojim sodobnikom, pa tudi mlajšim rodovom.

Ta reka se torej nikjer ne zajezi, ampak kar teče. Čeprav je njena pot usmerjena v puščavo, se ne ustraši, ampak nasprotno, še bolj se širi in prinaša svojo svežino, svojo zdravilno moč. Svetopisemska govornica včasih prav pretirava z opisovanjem bogastva raznovrstnega življenja, ki se kaže v ribah, sadnem drevju. Vsakovrstne ribe bodo v tej reki.

In ko gledamo zgodovino FSR, ni poklica, ni življenjskega stanu, življenjske zgodbe, ki ne bi bila vključena v ta tok. Koliko blaženih in svetnikov je v naši sredi, priprošnjikov in zgledov!

Torej, Frančiškova duhovnost nagovarja. Ima aktualno sporočilo v vsakem času, tudi danes. Ko sem bral vodilo FSR, sem bil pozoren tudi na besede papeža Pavla VI., s katerimi je to vodilo odobril in potrdil. Pismo se začne: »Serafski patriarh ...« In v njem je poudarjeno, da ima Frančiškova duhovnost dva temelja, tista dva temelja, ki ju je poudaril tudi II. vatikanski koncil.

Prvi steber je vračanje k izviru. Vračanje k našim začetkom, k našemu očetu Frančišku.

Drugi steber je upoštevanje časa, v katerem živimo, prepoznavanje znamenj časa.

Pa bi želel, da bi se najprej ustavili pri tem prvem stebru – naših izviri. Če se vrnem na začetek. Zakaj je naša duhovnost tako preprosta? Tudi odgovor na to se mi zdi preprost:

Zato ker je katoliška. V svoji oporoki Frančišek takole zapiše:

Bratje naj ne rečejo 'To je drugo vodilo, kajti to je spomin, opomin in spodbuda, to je moja oporoka, ki jo jaz, mali brat Frančišek dajem vam, svojim blagoslovljenim bratom, zato, da bi vodilo, ki smo ga obljubili Gospodu, spolnjevali bolj katoliško.

Kaj pomeni pojem katolištva? Izhaja iz grščine in pomeni »vesoljno«. Tista drža, ki ničesar in nikogar ne izključuje, ampak nasprotno vključuje. To je katoliška drža. Po domače širok rokav, v katerega lahko marsikaj spravimo. Pripravljenost na dialog, na prepoznavanje v svetu pluralnosti ter množične ponudbe na kulturnem, verskem, religioznem področju, prepoznavanje zrn resnice, zrn dobrote in lepote. Prečiščevati te stvari, vstopiti z njimi v dialog, v konstruktiven dialog in jih tako vključevati, povezovati. To pomeni katoliško. In Frančišek, kot poznamo njegovo življenje, tudi legende, je bil vedno na tej poti, zvest, prinašalec miru, graditelj mostov, dialoga. Zato nam je tako blizu Duh Assisija, ki je tako naš in ga je potrebno ohranjati, še bolj poživiti in širiti. Duh Assisija – ta odprtost. Če razmišljam še naprej, katoliško pomeni tudi živeti v edinosti s Cerkvijo. Na ravni župnije, škofije, vesoljne Cerkve v edinosti s svetim očetom. Živeti v ritmu Cerkve, tistem ritmu, ki je nekako začrtan s cerkvenim letom. Zato naj bi vsak brat in sestra sv. Frančiška res v globini obhajal bogoslužne praznike. Naj bi ne bili, kot pravi papež Benedikt, prazniki zaradi le zaradi praznikov samih, da bi praznovali sami zase, ampak da bi se nas vsebina praznika dotaknila v naši bivanjski globini. Da bi na novo podoživeli Jezusovo življenje, to kar se je pred več kot 2000 leti dogajalo. Tudi danes lahko podoživimo, »posedanimo« to skrivnost našega odrešenja. Zdi se preprosto. Toda zdi se mi, da je tukaj izvir in ključni temelj za gradnjo naše duhovnosti.

*Se nadaljuje
p. Ambrož Mušič OFM
po zvočnem zapisu pripravil Metod Trajbarič FSR*

Mladostni spomini, ki pomagajo živeti

**Devetdeset let
s. Marije Svenšek,
KB FSR Slovenska Bistrica**

Prva nedelja v avgustu je bila za naše bratstvo prav poseben dan, saj smo praznovali 90-letnico naše sestre Marije Svenšek. Zbrali smo se v tako polnem številu kot že dolgo ne, kar najlepše pove, koliko nam sestra Marija pomeni. Z nami so bili tudi naši družinski člani, najmlajši med njimi je bil Matej, ki še ni dopolnil dveh let. Ker je bilo lepo sončno vreme, je bilo srečanje na prostem, v senčnici pri župnišču. S. Marija se nam je pridružila nasmejana in sproščena, prav takšna, kot smo je vajeni. Predsednik bratstva, br. Goran Sabolič, je s. Mariji čestital za njenih častitljivih 90 let in se ji zahvalil za zgled življenjskega optimizma in dobro voljo, s katero bogati naša srečanja. P. Janez Šamperl, naš duhovni asistent, ji je voščil v imenu bratov minoritov, ki cenijo nje-

no ljubezen do Ptujске Gore in zvestobo Frančišku. Podaril ji je veliko sliko ptujskogorske zavetnice s plaščem. S. Marija se je zahvalila za pozornost in čestitke. Povedala je, da teže let do svojega 80. leta ni čutila, zdaj pa že občuti težave, ki jih premaguje z dobro voljo.

Veseli se vsakega dne. Ob pogledu na podobo ptujskogorske Marije s plaščem se je kratko zamislila, nato pa nam zaupala nekaj spominov, ki so jo v življenju spremljali in ji pomagali živeti:

»Spominjam se svojega prvega romanja na Ptujsko Goro s starši in našim otroškim zborčkom. Imela sem osem let. Prišli smo peš iz naše župnije Sv. Trojica v Halozah. Ko sem s kora gledala proti podobi Matere Božje, sem globoko doživela Marijino bližino in zahrepnela, da bi se lahko tudi jaz varno skrila pod njen razprostrti plašč.«

»Bilo je v času, ko je Nemčija napadla Poljsko. Obiskovala sem kmetijsko šolo v Svečini, ki so jo vodile šolske sestre. Spominjam se, kako se je nekega dne pred nami znašel izčrpan in bolan redovnik. Bil je minorit, ki je vso pot s Poljske prehodil peš. Sestre so ga sprejele za nekaj dni in ga oskrbele. Ne vem kako se je nadaljevala njegova pot, a njegov blede, izmučeni obraz je še danes živo pred mojimi očmi.«

»Našo župnijo Sv. Trojica so upravljali minoriti in preko njih sem spoznavala svetega Frančiška. Posebno me je nagovorilo, da je bil močno povezan z naravo. Ko sem pozneje poromala v

kraje, kjer je sv. Frančišek živel, sem videla kako samotna in lepa mesta je izbiral za premišljevanje: La Verna, Greccio ... Tudi sama sem se preko narave čutila povezana s Stvarnikom, kar mi je dajalo moč za življenje.«

»Vrednote, ki sem jih pridobila v domači družini, so bile

skromnost, delavnost, spoštovanje do vseh, posebno starejših. Gojili smo globoko hvaležnost za vse, kar nam je bilo dano, in zavest, da si moramo med seboj pomagati. V naši hiši je imel veliko veljavo tudi Slomšek in njegov stavek 'Sveta vera bodi vam luč ...', ki je bil naše življenjsko vodilo.«

»Ljubezen do narave je zaznamovala tudi mojo poklicno pot. Po zaključku kmetijske šole pri šolskih sestrah v Svečini, kjer sem pridobila vsa znanja, ki so gospodinji potrebna za življenje od rojstva do smrti, sem nadaljevala šolanje na vrtnarski šoli v Medlogu pri Celju.

Preden sem nastopila službo ekonoma na Kmetijskem gospodarstvu v Slovenski Bistrici, sem nekaj let delala v poboljševalnem zavodu za dekleta v Višnji Gori. Ta dragocena izkušnja mi je pomagala, da sem vse življenje rada spodbujala mlade, jim skušala ugoditi, a tudi podeliti kakšen nauk.«

Draga sestra Marija Svenšek, hvala za vaše besede in pričevanje, ki so dragocena dediščina za naše bratstvo. Bogu smo hvaležni, da vas smemo imeti v naši sredi.

**K.S.,
KB Slov. Bistrica**

Sestri Marjeti – Tončki Marolt v hvaležen spomin

Sestra Tončka se je rodila na Brezjah pri Goričkovih, 12. 1. 1925. Imela je še starejšega polbrata Ludovika, ki je bil duhovnik. Mati Katarina je ovdovela, ko se njen mož Ludovik Šivic ni vrnil z ruske fronte v prvi svetovni vojni. Po enajstih letih se je ponovno poročila z Rokom Knaflijem. V tem zakonu sta se rodili dve hčerki, Tončka in Kati.

Sestra Tončka se je pri dvaindvajsetih letih poročila s Stanislavom Maroltom in imela tri otroke: hčerko Marijo in dva sinova, Stanka in Toneta. Vse svoje življenje je živela na Brezjah v svoji rodni hiši. Zadnja desetletja vse do odhoda k Gospodu je živela skupaj z družino mlajšega sina Toneta, ki je skrbela zanj, za kar se jim tudi mi zahvaljujemo.

Sestra Tončka je leta 1990 začela noviciat v Frančiškovi družini – Frančiškovem svetnem redu na Brezjah in nato leta 1991 naredila obljube živeti evangelij po zgledu sv. Frančiška Asiškega in prejela redovno ime s. Marjeta, po sv. Marjeti Mariji Alacoque.

Že leto kasneje je bila izvoljena za tajnico Frančiškove družine in to delo opravljala vse do leta 2002. Njeni zapisniki so bili jedrnat, globoko duhovni in redno spremljani s pesnitvijo, ki se je nanašala na temo tistega meseca. To bogastvo njenega razuma in volje, predvsem pa pesniškega talenta, bomo ohranili prihodnjim rodovom Frančiškovih bratov in sester tako, da bomo te pesmi izdali v posebni knjižici. Med njimi smo izbrali naslednjo:

»To milost doživet',
da si v **Frančiškov svetni red** sprejet,
je kot vstopnica v nebesa,
ko pride čas slovesa.

Svetniki sv. Frančiška, sv. Klare
so življenje dali za njih ideale.
Z mučeništvom so Boga slavili,
moč stanovitnosti si pridobili.

Nam bratom in sestram
pa iz večnosti kličejo,
naj Sveti Duh nas vodi,
v ljubezni do bližnjega z nami hodi.

Marija Pomagaj, prosi za nas,
da Bogu zvesti bomo ves čas.«

Frančiškovi bratje in sestre izrekamo vsem domačim zahvalo za vso nesebično in požrtvovalno skrb ter izrekamo sožalje ob njeni vrnitvi k Očetu.

Sestri Francki Kavčnik v hvaležen spomin

V Bogu je zaspala
naša sestra FSR
Francka Kavčnik,
rojena Pezdir. Rodila se
je 3. januarja 1932 v Vna-
njih Goricah kot enajsti
otrok v petnajstčlanski
družini.

Po poroki z Antonom Kavčnikom leta 1954 sta se nastanila v Logu pri Brezovici. Po enem letu se jima je rodil sin Vili. Poleti 1956 se je mlada družinica preselila v Šenčur, tja sta prišla s trebuhom za kruhom. Mož je tam dobil službo in stanovanje. Varčevala sta in skromno živela, kupila zemljo in počasi gradila novi dom, v katerega sta se vselila leta 1975. Med tem časom sta se jim rodila še dva otroka, hči Joži in sin Milan. Milan je šel po osnovni šoli v Želimlje in bil leta 1996 posvečen v salezijanskega duhovnika.

Sestra Francka je vstopila v noviciat leta 1991, obljube pa je naredila leta 1994. Skromna in delavna kot je bila, je rada pomagala povsod, kjer je mogla: v cerkvi je pred mašo molila rožni venec, čistila cerkev in okolico, skrbela za vrt, prala cerkveno perilo, pletla vence za cerkvene

slovesnosti. Ko se je upokojila, je varovala vnuke in vnukinje.

Dober mesec pred smrtjo so ji odkrili raka, ki je hitro napredoval. Po povratku iz bolnišnice je umrla na svojem domu, 29. avgusta 2011. Pred smrtjo je prejela svete zakramente.

Od nje smo se v velikem številu poslovili 30. avgusta na šenčurskem pokopališču. Mašo zadušnico je daroval domači župnik Urban Kolkalj ob somaševanju salezijanskega inšpektorja Alojzija Slavka Snoja, prelata Antona Slabeta in številnih drugih duhovnikov.

Naj ji Bog povrne vse dobro!

Frančiškova družina Šenčur

Napovednik dogodkov

NOVEMBER 2011

- 2. – 6. november **Assisi:** Romanje odraslih in družin s kapucini
- 4. – 6. november **Kančevci:** duhovne vaje za sestre in brate FSR
- 18. – 20. november **Kančevci:** Pevski konec tedna

DECEMBER 2011

- 26. – 31. december **Vipavski križ:** Osebno spremljane duhovne vaje v Frančiškovem duhu
- 29. 12. – 1. januar 2012 **Kančevci:** Duhovna obnova s silvestrovanjem

Romanje FRAME na Svetovni dan mladih Madrid 2011

Končno, težko, a s srcem smo pričakali noč na 10. avgust, ko smo se Frančiškova mladina Slovenije z dvonadstropnim avtobusom podali na Svetovni dan mladih v Madrid. Na pot se nismo odpravili v celotni zasedbi, saj so se nekateri člani Narodnega sveta udeležili Narodnega kongresa Frame v Santa Riti, tako da so odšli z letalom nekaj ur za nami.

Pot nas je vodila najprej skozi Italijo do francoskega mesta Marseille, ki je znano kot največje francosko trgovsko pristanišče. Tam smo prenočili in si naslednji dan ogledali dve znameniti cerkvi, baziliko Notre-Dame de la Garde (cerkev Matere zavetnice) in katedralo Sainte-Marie-Majeure. Po ogledu smo se odpeljali naprej proti Španiji. Ob večernih urah smo prišli do Barcelone, kjer smo si ogledali katedralo Sagrado Familio (cerkev sv. Družine). Nato smo se osvežili v tamkajšnjem morju in se v nočnih urah odpeljali proti Valencii, ki je tretje največje mesto v Španiji. Vsak dan smo

se udeležili sv. maše in tudi taizéjske molitve. Prosti čas smo zapolnili z ogledi tamkajšnjih znamenitosti, kot so Lonja de la Seda, katedrala Iglesia Mayor, Palau de les Arts Reina Sofia, L'Oceanografic, L' Hemisferic ter še z nekaj drugih muzejev. Večerne ure smo navadno preživeli z druženjem na obali in v morju. Tu smo doživeli nekaj malih nevšečnosti, ampak zaradi medsebojne podpore smo si hitro opomogli.

Tako je minil prvi teden in v noči na 16. avgust smo se odpeljali proti Madridu. Nastanili smo se v minoritskem samostanu sv. Bonaventure, kjer so prenočevali tudi člani FRAME drugih narodov.

Že prvi dan smo se udeležili skupne sv. maše. Naslednje tri dni smo se skupaj z vsemi slovenskimi romarji udeleževali slovenskih katehez in sv. maše, ki jih je vodil pomožni koprski škof Jurij Bizjak. V sredo, 17. avgusta, smo imeli vsi Frančiškovi veselo druženje. Bilo je res nepozabno. Slovenci smo bili zelo glasni in spletni smo veliko novih prijateljstev. Med tednom smo se lahko udeležili še papeževega prihoda in križevega pota. Čeprav smo imeli natrpane dneve, smo si vzeli čas tudi za ogled ne-

katerih večjih znamenitosti Madrida, kot so Puerta del Sol, La Almudena, Palacio Real, Arena las Ventas, Plaza Mayor, Puerta de Alcala, Santiago de Bernabeu in še nekaj drugih. Tako smo dočakali tisti veliki dan 20. avgusta, ko smo se peš odpravili na prizorišče sreča-

nja s papežem. Med vigijijo s svetim očetom nas je zajela nevihta, tako da smo si morali poiskati zavetje v bližnjem šotoru, veliko pa jih je noč preživelo zunaj. Naslednji dan smo se udeležili zaključne maše, ki je bila zelo lepa in doživeta. Po končani maši smo se odpravili nazaj proti samostanu, kjer smo se osvežili in se pripravili na odhod proti domu. Ta večer naj bi imeli še festival narodov, vendar je zaradi nevihte odpadel. Tako smo se nekaj ur pred predvidenim odhodom odpeljali proti domu. Na poti smo se ustavili še na francoski obali, kjer smo se na hitro okopali in imeli sv. mašo ob morju. To je bil tudi zadnji daljši postanek.

Teh štirinajst dni je bilo najlepših in najbolj dožitih v mojem življenju. Spoznala sem veliko novih ljudi, sklepala nova prijateljstva. Tudi nekaj novih ljubezni se je rodilo med tem časom. Tako da lahko rečem, da nisem edina,

ki si bom za vedno zapomnila ta svetovni dan mladih v Madridu.

Za konec lahko dodam le: Spremenil srca je, spremenil nas je vse, ON res živi. Aleluja! In ja, FRAMA je ZAKON! :D

Erika

Romarji smo bili navdušeni nad vsem dogajanjem v Madridu. Kljub visokim, včasih previsokim temperaturam, poškodbam ob nevihti in žalosti zaradi ukradenih stvari nam bo romanje zagotovo ostalo v najlepšem spominu!

Nuša in Mara

Svetovni dan mladih je ena izmed alinej, ki jih imam na listu »Preden umrem«. Zdaj sem jo lahko z zadovoljstvom odključala, množica ljudi, ki je tokrat prišla v Madrid, mi je zagotovila še večjo varnost, ljubezen in upanje za in v svet. Hvala, Španija!

Maruška

Madrid je bila prav posebna izkušnja. Res, toliko zabavnih, lepih stvari doživiš... Neverjetno!

Klemen

Sonce in dež sta bila prava preizkušnja za milijon in pol mladih na letališču, a nam nista pokvarila dobrega vzdušja, ki je vladalo med nami. Zjutraj pa smo bili nagrajeni z lepim sončnim vzhodom, ki se je dvigal nad milijonsko množico. To so stvari, ki ti ostanejo za vedno.

Petra

Nagradna številčnica

Poiščite besedi, ki ju zahtevata opisa, in njune črke pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali neko misel.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 = lastnost, značilnost zgrbljenega,
12 13 14 15 = zelo velika nestrupena tropska kača, boa.

sestavila: ga. Frančiška Pavlič

1	13	9	4	3	9
13	7	5	8	9	10
11	6	9	10	7	12
10	11	15	14	3	6
14	4	5	14	2	9
10	11	14	8	6	7

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

»**BOG JE DAL ČLOVEKU ROKE, DA BI DELALE DOBRO**«.

Na uredništvo je prispelo 19 pravilnih odgovorov.

Hvala vam za vaš trud!

Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:

1. nagrada: **Antonija Mikelj**, Kranj;
2. nagrada: **s. Andreja Muzga**, Mala Loka;
3. nagrada: **Marinka Jenko**, Zg. Brnik.

Čestitamo!

Drugim pa v prihodnje več sreče – in obilo užitka pri reševanju!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 4. decembra 2011. Tokratne nagrade so:

1. nagrada: Viktor Papež, Presveta evharistija;
2. nagrada: Aco Jerant, Umbrijski biser 2;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Protesti proti plinovodu v ZDA

Brata frančiškana iz province Svetega imena v Združenih državah Amerike, Jacek Orzechowski in Erick Lopez, sta bila 29. avgusta 2011 aretirana. Bila sta med več kot 600 posamezniki, ki so jih aretirali med demonstracijami pred Belo hišo v prestolnici Washington. Njuna verska odgovornost ju je navdihnila za skrb za Božje stvarstvo in pridružila sta se protestom proti predlaganemu plinovodu Keystone XL, ki bi povezoval strupena nahajališča katrana v Alberti in Kanadi z naftno rafinerijo v Teksasu. Jacek in Erick sta na demonstracijah zastopala Frančiškansko akcijsko mrežo (Franciscan Action Network – FAN). Frančiškanska akcijska mreža ima sedež v Združenih državah Amerike. Je organizacija, ki temelji na civilni pobudi, združuje pa skupine in posameznike, navdihnjene z zgledom svetega Frančiška in svete Klare. Njen namen je širiti usklajeno in učinkovito zavest o zadevah, ki so povezane s pravico, mirom in skrbjo za stvarstvo.

Po pripovedovanju brata Jaceka so strokovnjaki prišli do zaključka, da bi uporaba nafte iz katranskih nahajališč znatno povečala nastajanje

toplogrednih plinov. To bi bilo uničujoče ne samo za okolje v severni Kanadi, temveč hkrati grozi, da bi se zaradi tega spremenilo ekološko

ravnovesje na celotni zemlji. Glede na razsežnosti takšne katastrofe brata Jacek in Erick opominjata: »Kot kristjani verjamemo, da je celotno stvarstvo darilo ljubečega in skrbnega Očeta, Očeta, ki nas je določil za skrbnike stvarstva. Tako je naša dolžnost, da se zavzemamo za stvari, ki so za zemljo koristne, in nasprotujemo stvarjem, ki ji škodijo. Kot nasledniki svetega Frančiška Asiškega verjamemo, da je svet napolnjen z Božjo

prisotnostjo. Ko je sveti Frančišek iskal čas za molitev in premišljevanje v samoti, je odšel v divjino Italije, predvsem na goro La Verno. Razumel je, da ne moremo ljubiti in spoštovati Boga, ne da bi ljubili in spoštovali vse, kar je ustvaril. Frančišek je tudi verjel, da je naša vera tisto, po čemer naj živimo in delujemo. Če hočemo pričevati za evangelij, je najpomembnejše,

da ga živimo. Šele tedaj bodo naše besede in prizadevanja dobile smisel.«

Brata Jacek in Erick pravita, da ju je zaskrbljenost ob bližajoči se katastrofi zaradi izkoriščanja polj katrana spodbudila za sodelovanje v protestih, kar je pripeljalo do aretacije. Dodajata: »Katastrofo lahko preprečimo le tako, da se verniki povežemo s pomembnimi znanstveniki in ljudmi, zaskrbljenimi zaradi klimatskih sprememb, ter skupaj zagovarjamo in delujemo v smeri zaščite Božjega stvarstva. Povabiva vas, da se nama pridružite pri uporabi proti uničenju Božjega stvarstva in pri podpiranju pravičnejše in trajnostne prihodnosti vseh prebivalcev našega planeta.«

Brata Jaceka in Ericka so v liščah odpeljali na policijsko postajo, kjer so ju zadržali štiri ure, nato pa ju ob predložitvi zahtevane varščine izpustili.

Prevedla in priredila Zdenka Pišek

Vsega imamo dovolj in kaj zdaj?

Uvodna okrogla miza Socialnega tedna 2011: Slodelujmo!

Pod naslovom *Vsega imamo dovolj, zakaj se potem zadolžujemo?* je bila v ponedeljek, 19. 9. 2011, v Jožefovi dvorani Duhovnega središča sv. Jožefa uvodna okrogla miza Socialnega tedna 2011: Slodelujmo!. Nabito polna dvorana je spremljala razpravo dr. Borisa Pleskoviča, strokovnjaka Svetovne banke in predsednika Svetovnega slovenskega kongresa, Marjana Batagelja, podjetnika, ki upravlja s Postojnsko jamo, in Bernarda Nežmaha, sociologa in publicista, ki jo je moderiral Aleš Čerin. Aleš Čerin je razpravo odprl s citatom iz Poslanice Socialnega tedna 2011, ki poudarja, da je Slovenija bogata država in da je njeno bogastvo v človeku. Odprlo se je vprašanje,

zakaj potem tako pesimistično vzdusje. Gostje so poudarili, da je bogastvo in zadovoljstvo predvsem subjektivne narave: bogastvo je lahko pridobljeno na pošten ali nepošten način in šele zgledi poštenosti lahko prebudijo med nami zadovoljstvo in optimizem. Bernard Nežmah je poudaril, da kljub vsemu bogastvu uničujemo svoje okolje, in se vprašal, ali smo zato res najbolj napredna civilizacija. Pri tem svojo vlogo igrajo tudi mediji, ki nam vsiljujejo materialne želje. S tem se je strinjal tudi Marjan Batagelj, ki se je spominjal tele-

vizijskih oglasov izpred let, ko so bile moderne velike jahte, ki jih je moral imeti vsak. Pri tem je poudaril, da je bistvo zadolževanja ustvarjanje dodatne vrednosti, in kdor to upošteva, bo lahko vrnil vsak kredit. Boris Pleskovič je poudaril pomen pošteno prisluženega bogastva, ki je posledica inovacij. Pri nas je prisotno prav pomanjkanje uspešnih zgledov – slovenskih ali tujih, in prevzemanje predvsem negativnih praks iz tujine. Vsi gostje so se strinjali, da lahko kot posamezniki in kot skupnost preraščamo

ustaljene modele razmišljanja in delovanja, pri čemer potrebujemo osebe s karizmo, prevzemanjem odgovornosti in medsebojnim zaupanjem, kot je dejal Marjan Batagelj. Razpravi gostov okrogle mize *Vsega imamo dovolj, zakaj se potem zadolžujemo?* so sledila vprašanja iz številčne publike, ki se je razširila v živahno debato. Večer je zaokrožil Matej

Cepin, direktor Socialne akademije, ki je glavni organizator Socialnega tedna 2011, in se zahvalil gostom za zanimiv in »slodelovalen« večer.

Marko Jerina

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Frančiška (36)

TRETJI DEL

Nadaljuje in konča se tretji del: o kanonizaciji našega blaženega očeta Frančiška in o njegovih čudežih

123. Že hiti, hiti v Assisi, kjer mu hranijo slaven zaklad, v katerem se vesoljno trpljenje in neizmerna stiska razblinila. Ko pride v mesto, se vzradosti vsa pokrajina in se mesto napolni z veseljem, velika množica ljudstva se praznično raduje in sijajen dan se zasveti z novo lučjo. Vsi ljudje mu gredo naproti, vsi mu nudijo častno stražo. Stopi mu naproti pobožna družba ubogih bratov in vsakdo Gospodovemu maziljencu namenja ljubke speve. Kristusov namestnik se približa kraju in brž ko se spusti, spoštljivo in hitro pozdravi grob svetega Frančiška. Podvoji svoje vzdihne, bije se po prsih, preliva solze in v še večji pobožnosti prikloni spoštovano glavo.

Sledi slovesen postopek razglasitve svetnika. Za takšno opravilo se običajno skliče častitljivi zbor kardinalov. Od povsod prihitijo mnogi, ki so bili po božjem svetniku rešeni svojih nesreč, in zato zasije velika množica čudežev. Potrjeni so, preverjeni, zaslišani, potrjeni.

Zaradi nujnih obveznosti in novih zadev gre blaženi papež za kratek čas v Perugia in se potem znova s preobilno in enkratno milostjo vrne v Assisi zaradi tega silno pomembnega opravila. Slednjic se zopet zberejo

in o tej zadevi v sobi gospoda papeža poteka sveto zasedanje častitljivih kardinalov. Složno soglašajo in vsi trdijo isto: preberejo čudeže in jih močno

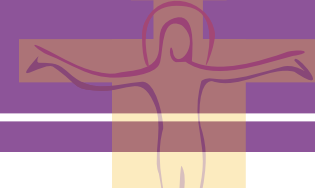
počastijo, življenje in ravnanje blaženega očeta povečujejo z izbranimi hvalnicami.

124. »Ne potrebuje,« pravijo, »presveto življenje presvetega potrdila čudežev, saj smo ga videli z lastnimi očmi, se ga dotaknili z rokami, ga potrdili, kakor nas je naučila resnica.« Vse skupaj kar privzdiguje od veselja, radujejo se, jokajo in celo v teh solzah je obilen blagoslov. Slednjic določijo blagoslovljeni dan, ko bodo ves svet napolnili z odrešenjskim veseljem.

Pride tudi slovesni dan, »bolj častitljiv od celega veka«, ki razseje veselje ne le po zemlji, ampak tudi po nebeških dvoranah. Skličejo škofo, opati pridejo, navzoči so cerkveni dostojanstveniki iz najbolj oddaljenih krajev; kralj ponudi svojo navzočnost, pride tudi plemenita množica grofov in mogočnikov. Vsi skupaj slednjic v procesiji spremljajo gospoda vsega sveta in z njim vstopijo v svečanem sprevodu v Assisi. Pridejo do kraja, ki je pripravljen za tako slovesen dogodek, in vsa številna množica slavnih kardinalov, škofov in opatov se zgrne okrog blaženega papeža. Tam se je zbralo izjemno število duhovnikov in klerikov, tam so se srečno in sveto zgniteli redovniki, tam se je nabral sramežljivi cvet svetega pajčolana, tam se je zbrala gruča vsega ljudstva obeh spolov, skoraj nepreštevna množica. Od povsod so prišli ljudje vseh starosti in se željno vključili v ta shod. Majhni in veliki so tam, sužnji in svobodni od svojega gospodarja.

125. Pristopi veliki duhovnik, ženin Kristusove Cerkev, obdan s tolikimi raznovrstnimi sinovi, s krono slave na svoji glavi, ki je znamenje svetosti. Pristopi ozaljšan z velikoduhovniškim okrasom in odet v oblačila svetosti, z zlatimi sponkami in obdelanimi dragimi kamni. Pristopi Gospodov maziljenec, sveti se od zlata v veličastvu slave, prekrit z živopisanimi dragimi kamni z vrezanimi podobami. Vseh poglede pritegne nase. Obdajo ga kardinali in škofje, okrašeni z bleščočimi ogrlicami in v snežno belem sijaju, nosijo podobo in lepoto nadnebeških resničnosti in predstavljajo veselje tistih, ki so v slavi.

Vse ljudstvo čaka na glas veselja, glas radosti, novi glas, glas, poln vse sladkosti, glas hvale, glas večnega blagoslova.

Najprej papež Gregor vsemu ljudstvu skupaj pridiga in z zvonkim glasom ter prijazno naklonjenostjo oznanja božja čudovita dela. Svetega očeta Frančiška tudi s plemenitimi besedami pohvali, obuja spomin na njegovo življenje in delovanje, oznanja njegovo čistost, medtem pa moči lica s solzami. Takole je začne svoj govor: »Kakor zgodnja danica med oblaki, kakor luna v dneh, ko je polna, kakor sonce, ki sije, je on zasvetil v božjem svetišču.« Potem zaključi to zanesljivo besedo, vredno popolnega sprejetja. Eden od subdiakonov gospoda papeža po imenu Oktavijan vpričo vseh z močnim glasom prebere svetnikove čudeže. Gospod Rajnerij, kardinal diakon, močan v prodornosti uma, slaven v pobožnosti in nrvah, to razlaga s sveto govorico in oblit s solzami. Pastir Cerkev je ves ganjen, iz globin srca se mu izvijejo dolgi vzdihni, ni konec odrešilnemu hlipanju, izvabi mu potoke solza. Tudi drugi cerkveni dostojanstveniki točijo reke solza in njihov sveti ornat je obilno orošen od njih. Slednjic joka tudi vse ljudstvo in v pričakovanju po izpolnitvi želje ga še silneje muči stiska.

126. Z visokodonečim glasom potem vzklikne blaženi papež in z rokami, iztegnjenimi proti nebu, reče: »V hvalo in slavo vsemogočnega Boga Očeta in Sina in Svetega Duha in nadvse slavne Device Marije in blaženih apostolov Petra in Pavla ter v čast slavne rimske Cerkev preblaženega očeta Frančiška, ki ga je Gospod proslavil v nebesih, počastimo na zemlji in odločamo, da

ga je po svetu naših bratov in drugih dostojanstvenikov treba dopisati v seznam svetnikov in obhajati praznik na dan njegove smrti.«

Ob tem glasu so častitljivi kardinali z gospodom papežem začeli naglas peti Te Deum laudamus. Tedaj se je dvignil hrup mnogih ljudstev, ki so slavila Gospoda, in zemlja je odmevala od neizmernih glasov, zrak se je napolnil z vzklikanjem in zemlja je bila mokra od solza. Peli so nove pesmi in božji služabniki so slavili v spevih Duha. Bilo je slišati blagglasne orgle in duhovne pesmi so peli z ubranimi glasovi. Vdihovali so prijeten vonj in še bolj ljubka melodija, ki je ganila čutenje vseh, je poskakovala. Tisti dan se je svetlikal in se barval z najsijajnejšimi žarki. Tam so bile zeleneče veje oljk in sveže zelenje drugih dreves, praznični kras, sijajen in plameneč, je vse olepšal in blagoslov miru je razveseljeval duha vseh zbranih.

Končno je z vzvišenega prestola sestopil srečni papež Gregorij in po spodnjih stopnicah vstopil v svetišče, da bi izročil molitve in daritve ter grob, ki vsebuje sveto in Bogu posvečeno telo, poljubil s srečnimi ustnicami.

Daruje in pomnoži prošnje in tudi obhaja svete skrivnosti. Okrog njega stoji venec bratov, ki hvali, časti in blagoslavlja vsemogočnega Boga, ki vrši velika dela po vsej zemlji. Vse ljudstvo okrepi hvalnice Bogu in v čast vzvišeni Trojici prepevajo svetemu Frančišku v sveti hvaležnosti. Amen.

To se je zgodilo v mestu Assisi v drugem letu papeževanja gospoda papeža Gregorija IX., 16. julija (1228).

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Malo drugačno romanje

po Armeniji in Gruziji
od 22.–30. maja 2011 – tretji del

7. dan: GOLOBČKI ZA MIR IN SLOVENSKO VESELJE V ARMENSKI VINSKI KLETI

Zgodaj smo odšli iz Erevana, saj nas je čakal dolg dan: Khor Virap, Norvank, prelaz Selim, jezero Sevan in vrnitev v Gruzijo. Uživali smo v krasni vožnji po rodovitni araratski nižini tik ob turški meji. Nekje sredi polja smo se ustavili in imeli sv. mašo v katedrali Božjega stvarstva – ob njivi z žitom in ob vinogradu – s pogledom na samostan Khor Virap in z Araratom v ozadju. Lepšega prostora si ne bi mogli najti! Khor Virap je samostan in ena glavnih armenskih božjih poti. V tem samostanu je bil 13 let v globoki jami zaprt Gregor Razsvetljevalec. Vsi so mislili, da bo umrl, našla pa se je ženska, ki je imela videnje in mu je skrivaj prinašala hrano. Kralju Trdatu III., ki je dal ubiti sv. Gajano in sv. Hripsimo, se je zmešalo in začel se je obnašati kot merjasec. Njegova sestra ga je pripeljala sem h Gregorju Razsvetljevalcu in on ga je pozdravil. Začel je verovati in postavil krščansko vero kot uradno vero. Postal je prvi katolikos armenske apostolske cerkve. Nad jamo je postavljena cerkev. Do vznožja Ararata je od tukaj 33 km, do turške meje 3 km. Spodaj na parkirišču smo v zrak spustili dva golobčka. Za mir! Tako so nam rekli lastniki. Kdo ve, kolikokrat sta tisti dan že odletela in priletela nazaj?

V mestu Areni, ki je center vinarske industrije, smo obiskali majhno vinsko klet.

Vino iz tega okolišja je večinoma rdeče in suho. Zadnjih 100 let pa pridelujejo tudi grozdje za konjak, ki je postal armenska nacionalna pijača.

Degustacija vin iz granatnih jabolk, češenj in marelic je bila zanimiva, vendar so nam bili okusi nekako tuji ...

V samostan Noravank (pomeni novi samostan) smo prispeli z rahlo zamudo ... Zgrajen je v soteski reke Amaghu. Prva cerkev je bila zgrajena v 9. stoletju, druga v 14. stoletju pod pokroviteljstvom družine Orbelian. Legenda pravi, da je bil arhitekt Momi zaljubljen v hčerko te družine in oče mu je obljubil hčer, če bo v treh letih naredil lepo cerkev. Začel je graditi in dva dni pred dokončanjem ga je oče dal ubiti. Porinili so ga s stopnišča. Zanimivost te cerkve je, da je gavit v pritličju, cerkev pa v prvem nadstropju. Stopnice na zunanji steni do cerkve so zelo strme. V drugi cerkvi smo lahko spremljali krst otroka in Marina nam je kasneje pojasnila, kaj so pomenili posamezni deli obreda. Zanimivo je bilo in zelo slovesno.

Karavanski dvorec Selim je bil zgrajen na prelazu Selim na višini 2.410 m leta 1332 za potrebe trgovcev in popotnikov. Tu so počivali na dolgi poti. Podolgovata zgradba je imela zaradi varnosti samo en vhod. Ostali so lahko tri dni. Vse blago so zvečer popisali in pregledali zjutraj, preden so odšli. Kazni za tatove so bile zelo hude.

Jezero Sevan je največje jezero v Armeniji, leži na nadmorski višini 1.900 m. V jezero priteka 28 pritokov, odteka pa samo reka Razdan. V Stalinovem času so naredili veliko neumnost: gladino jezera so začeli umetno zniževati, da so dobili površine za nasade oreščkov. V jezero so naselili več vrst rib. Gladino so znižali že za 45 m, po Stalinovi smrti leta 1953 pa so ugotovili, da povzročajo naravno katastrofo. Drevesa okrog jezera niso uspevala, tuje ribe so uničile sevan-ske postrvi. Sesul se je eko sistem. Zdaj jezero spet polnijo, in sicer 3 cm na leto. Trenutno je površina jezera 940 km², pred posegom je bila 1.360 km². Mimogrede smo obiskali še pokopališče armenskih Hačkarjev – morje križev, starejših in novejših, zelo zanimivo. Med križi so domačinke prodajale svoje izdelke: pletene kapice, rokavice in nogavice.

Zanimiva je bila cesta do jezera, polna lukenj in jarkov, posebno po nasipu. Smo se guncali kot v barki in Boštjan je modro dodal: »Turizem niso samo ljudje, ampak predvsem ceste!« No, pa smo vseeno prišli srečno do samostana Sevanavank (pomeni samostan na otoku). Zdaj ni več na otoku, ampak na polotoku. Ta samostan je bil nekakšna »kaznilnica« za menihe, ki so se pregrešili. Veljal je strog režim brez mesa, vina in žensk. Zelo asketsko.

Pot do Gruzije je bila dolga, na meji je šlo malo hitreje, spet smo se sprehodili čez mejo vsak s svojim kovčkom in na drugi strani nas je čakala Natalija. V hotel smo prišli precej pozno, utrujeni od vsega lepega.

8. dan: KAR SE NA POTOVANJU ZGODI, JE VEDNO NAJBOLJŠE – DRUGEGA NI

Ta oskarizem je bil danes napisan v mojem dnevniku. Počasi se polni že druga knjižica. Mož mi jo je prijazen odstopil za pisanje. On fotografira, jaz pišem. Skupaj bova sestavila mozaik tega romanja. Veliko lepega smo doživeli, vsak dan znova nekaj novega. Ta mozaik bo zelo bogat in zelo pisan.

Peljali smo se proti vzhodu, mimo obdelanih njiv in vinogradov. Najprej smo obiskali cerkvico Ninotsminda – cerkev sv. Nino iz 5. stol. To je bila ena prvih cerkva v Gruziji. Cerkev je v ruševinah, porušena je bila v potresu, zraven so zgradili moderno cerkev. Na drugi strani je ženski samostan, kjer stanuje tudi škof, in prijazna nuna je potrpežljivo odgovarjala na naša

vprašanja. V samostanu je 20 nun, so visoko izobražene, govorijo več jezikov, prevajajo in uporabljajo internet. Drugi postanek je bil na posestvu v parku Tsinandali, ki ga je uredil pravnuk Katarine Velike – pisatelj Aleksander Šavšavadze. Njegova hči Nino se je poročila z ruskim diplomatom. Leta 1854 je bilo posestvo opustošeno, kasneje je pripadlo ruskemu carju. Zdaj je v zasebnih rokah, upravlja ga 25 ljudi. Imajo majhen muzej in velik park.

Naše zadnje gruzijsko kosilo je bilo odlično. Pravo gruzijsko. Z veliko zelenjave in malo mesa. Zanimiva je sveža zelenjava, ki jo postrežejo za grizljanje: peteršilj, mlada čebula, meta, pehtran, še neka neznana travca. Dobra ideja za domov! Jedli smo na terasi na vrtu, spodaj je tekla reka. Zelo lepo.

Središče pokrajine Kakhetija je mestece Telavi, v bližini katerega smo obiskali cerkev Alaverdi iz 11. stoletja in samostan Shuamta. Legenda pripoveduje, da je kraljica Tiniti imela videnje, da nosi ikono. Ko jo je postavila na tla, je ni mogla več dvigniti. Tu so sezidali cerkev. Mož ji je bil nezvest in jo je prosil, naj gre v samostan. Živela je v stolpu, kjer še danes živijo pravoslavne nune. V tej cerkvi je pokopan tudi pisatelj Šavšavadze. Veliko fresk je uničenih, ker so bile prebeljene. Sv. mašo smo imeli v naravi na jasi sredi dreves in na koncu zapeli zahvalno pesem za vse, kar smo lepega doživeli. Tam je bilo veliko komarjev, tako da nismo imeli samo maše, ampak tudi krvodajalsko akcijo ...

Pozno popoldne smo se pripeljali v 300 let staro vinsko klet. Prijazna vodnica nam je

razkazala klet in muzej ter nas povabila na degustacijo belega in rdečega vina. Degustacija je popolnoma uspela! Skupaj smo spraznili 17 steklenic, belih in rdečih, veselje se je stopnjevalo in slovenska pesem je odmevala čez polja in vinograde! Bravo mi! Zvečer smo se pripeljali v čudovito hribovsko mestece Signagi, ki ga obkroža srednjeveško obzidje. Škoda, da ni bilo časa za ogled, saj nas je čakala pozna večerja. Treba se bo vrniti in si ogledati tudi ta zanimiv kraj. Kakšna pobožna želja!

Pozno ponoči smo prišli v Gruzijo, pozno ponoči smo jo tudi zapustili.

9. dan: OJ ZDAJ GREMO, OJ ZDAJ GREMO, NAZAJ ŠE PRIDEMO ...

Sredi noči smo iz letališča Tbilisi poleteli v Istanbul, tam so nekateri čakali na avion za Brnik in dremali, drugi pa odšli v mesto na sprehod, ogleda in pravo turško jutranjo kavo. Brnik nas je dočkal v soncu. Utrujenost je lezla v glavo in v noge. Glava je bila polna podatkov, torba polna drobnih daril za domače in prijatelje, srce polno lepih spominov, duša pa radostna, da je lahko romala po tako podobnih, vendar tako zelo drugačnih poteh.

Zdaj počasi sestavljam mozaik spominov. Veliko jih je, prihajajo in odhajajo. Ob nekaterih se ustavljam in jih znova podoživljam, drugi hitijo mimo in se vračajo. Brskam po zapisih, gledam slike, ponavljam nekje prebran oskarizem: »Vedno je vsakdo na pravem potovanju ...« Pa tudi tistega: »Kamor koli greš, pojdi z vsem svojim srcem!« Da, bila sem tam z vsem svojim srcem in delček srca sem pustila nekje v Zakavkazju, med pastirji, v nekem gavitu, na nekem zelenem travniku, med hačkarji, v jazitski vasi, na klopci sredi mesta, na vaški tržnici, na araratski nižini, ob nekem ikonostasu, na sveti gori, v Erevanu, v tihi molitvi in glasnem prepevanju, na samotni cesti, v armenskem višavju, nekje tam daleč, daleč ...

Ester

Srečanje s svetim Frančiškom

Po asiškem kamnu stopam in v njem iščem tvoj korak ...

Slovenski odrasli skavti smo se tudi letos, že četrtrič zapovrstjo, odpravili na romanje po Frančiškovih poteh. Z nami sta bila br. Primož in br. Klemen. Šli smo na srečanje s sv. Frančiškom in sv. Klaro po skavtsko, prePROSTo in ponižno, z avtobusom in prijaznim šoferjem Marjanom, s polnim prtljajnikom domače hrane, loncev in kozic, saj smo si tudi sami kuhali. Kot vsako leto smo tudi letos stanovali v centru TAU, spali v skupnih prostorih v kleti in imeli veliko srečo z vremenom, da smo jedli na krasni terasi za hišo.

... ter od sreče v sebi jokam, da smem piti isti zrak.

Da, posebna milost in sreča je hoditi po asiškem kamnu ter iskati Frančiškove in Klarine sledi. Assisi vabi na neki poseben način. Vabi s svojo prePROSTostjo (to je bilo tudi geslo našega letošnjega romanja!), vabi s kamnitimi ulicami, cerkvami, vabi z oljčnimi gaji, vabi s samoto in votlinami, kjer so živeli bratje, vabi z molitvijo ...

Ko pogled mi prav spoštljivo po relikvijah drsi, čutim tvojo energijo in za hip postanem ti ...

Assisi vabi z nekim silnim žarom in ko človek obiše La Verno z mogočno razpoko in divjo naravo, cerkev sv. Damjana, mogočno cerkev

Marije Angelske in neskončno lepo Porciunkulo, samotni in odmaknjen samostan Carceri, votline, njegovo rojstno hišo in krstni kamen, kjer sta bila Frančišek in Klara krščena, res začuti neko močno energijo in silno željo, da bi bil vsaj za hip, vsaj malo, samo malo, zelo zelo malo podoben Frančišku.

Pa mi kar samo zapoje srce sončno pesem in vsemu človeštvu iskreno mir zaželim ...

Da, veliko smo peli. Zelo veliko in iz srca. Na avtobusu, po asiških ulicah in trgih, v cerkvah, povsod tam, kjer je srce začutilo, da mora moliti in s pesmijo slaviti, da mora biti odprto na stežaj za vse, za samega sebe, za brate in sestre skavte, za druge romarje, za vse ljudi sveta.

Za hip sem minljivosti tega sveta vseh odrešen in jasno mi je, kaj Gospod želi, da storim ...

Tam v Assisiju se zdi vse tako preprosto in človek si želi, da bi bilo še bolj preprosto. Da bi lahko začutil bližino neskončnosti, Božji dotik, Božjo ljubezen, prostost in mir. Človek bi rad

legel pod drevo ali na mrzli kamen samotne votline in bil tam sam, sam s seboj, sam z Njim, daleč od ponorelega sveta, daleč od materializma, zavisti, sprenevedanja, laži, komolčarstva, napadalnosti, sovrašstva.

Tvoja pesem božje slave prav preprosto me uči, da v jeziku mi narave Vsemogočni govori ...

Da, v trenutkih, ki so nam bili dani za premišljevanje in pogovor s seboj, tako na La Verni kot pozno zvečer pri Porciunkuli, v sončnem siju sredi vročega Assisija, v kapeli pred križem, na stopnicah asiškega trga, pa na Frančiškovem grobu, je On spregovoril v naše srce čisto prePROSTo, tiho in iskreno. In tekle so solze in srce je jokalo od sreče.

In ko skušam razumeti govornice te skrivnost, se dotakne me globoko tvoja vera in svetost ...

Ali nam je bilo dano vsaj malo razumeti skrivnost Božje govornice? Ali smo lahko začutili dotik njegove roke? Smo ga lahko priklicali v svoje misli in molitve in mu dovolili, da vstopi v naše srce? Kako je bilo za Frančiška vse to prePROSTo in enostavno! Začutil je Božji dotik, slišal Božji klic, pustil je vse, odložil posvetno obleko, zapustil družino in šel za Njim, k Njemu ...

Ko v življenje spet se vračam, me iskreno zaskrbi, le kako naj tam obračam vse bogastvo zadnjih dni ...

Da, čisto zares! To je velika in ne nepomembna skrb: kako odnesti s seboj mir in dobro? Kako uresničevati v vsakdanjem svetu ponižnost in

preprostost? Kako moliti, da bo ta molitev zares iskrena? Kako odmisлити vse in izročiti v Božje roke vse svoje bivanje in hotenje, vsa svoja iskanja in hrepenenja, vse svoje dvome? Kako vsaj malo postati Frančišek tudi doma, v družini, v službi, na cesti? Je to sploh mogoče? Morda pa je mogoče. Z veliko truda in zaupanja. Z močno vero. S takšno, kot jo je imel Frančišek. S takšno, kot jo je imela Klara.

**Kakor ti bom s sebe stresel
ves napuh in blišč sveta
in v molitvi bom prinesel
svoje stiske pred Boga ...**

Kako bi bilo lepo, ko bi znali enostavno in prePROSTo stresti s sebe vse posvetno in nepomembno, ves napuh in blišč, vse odvečno, ves balast sveta! Kako bi bilo lepo, ko bi znali in zmogli tako zavzeto moliti, kot smo v Assisiji

molili jutranjice in večernice! Kako lepe in doživete so bile naše svete maše, v kapeli na La Verni, v katedrali Božjega stvarstva v Carcerih, v neskončno lepi in neskončno prePROSTi cerkvi sv. Štefana sredi Assisija, v kapeli v Loretu na poti domov. Izredno lepo je bilo tudi, ko smo ob adoraciji pred Najsvetejšega v mraku poznega večera prinašali svoje molitve, svoje stiske in prošnje, svoje zahvale, svoja najbolj skrita hrepenenja.

Bog daj in sveti Frančišek, da bi lahko to naredili večkrat, vsak dan, tudi doma, tudi v domači cerkvi, tudi sredi dela, sredi sprehoda, na dopustu, med prijatelji, v samoti in sredi najglasnejše množice, ... saj bo potem lahko ob spominih iz Assisija **srce kar samo zapelo sončno pesem ...**

Ester

Občni zbor na sv. Višarjah in v Naklem 18. junija 2011

**Predsednikovo poročilo za obdobje
od občnega zbora 2010 do letošnjega**

Cenjene članice in dragi člani društva prijateljev Svete dežele, če bomo tako vztrajno in navdušeno nadaljevali s prijateljevanjem med seboj in s Sveto deželo, se bo čez leto dni iztekel že četrti mandat, odkar smo začeli s tem delom v letu 1996. Skromna 15-letnica našega društva je torej letos.

Občni zbor ima poleg rednega pregleda in presoje dela v društvu tudi namen, da izmeri daljo in nebesno stran v odnosu do temeljne listine, ki so statuti društva. Gotovo je nebesna stran vedno Jeruzalem, dalje in razdalje na poti v Jeruzalem pa so postavljene kot vmesne točke skorajda po vsej zemeljski obli. Na vseh celinah zemlje sicer še nismo bili, vendar načrtujemo, da izpolnimo Jezusovo naročilo: Pojdite do skrajnih koncev sveta ...

Vsako leto ste glavni motor pri oblikovanju programov vsi člani, ki predlagate nove cilje ali obnovitev starih na nov način. Poleg tega se nam s posebnimi željami po romarskih ciljih priglašajo tudi cele župnije in zanje naredimo romanja tudi posebej. Iz tega je razvidno, da je za našo duhovnost ravno romarska pot način pastoralnega dela za naš čas. Bog je na tej zemlji porazdelil svoje skrivnosti in jih nekoliko zakril, da jih iščoč človek tudi najde. In v tem je čar iskanja božjih lepot in prenavljanje svojega duha.

V preteklem letu so posebej izstopali programi, ki so bili izvedeni prvič: ekumensko romanje k bl. Newmanu, Gruzija in Armenija, ki smo jo izvedli z agencijo Oskar, pa tudi množični Assisi in končno Ukrajina. Nove smeri kličejo, da jih bomo znova uresničili.

Najbolj presenetljiv podatek v primerjavi z lanskim občnim zborom, ko smo ugotavljali našo udeležbo na programih, je letošnji več kot stoodstotni porast na romanjih in drugih programih. Lani le 606 udeležencev za preteklo sezono, letos pa 1110. To je absolutni rekord sezone od enega občnega zbora do drugega v vseh 15 letih našega društva. Gotovo je k statistiki pripomoglo dekanjsko romanje Ljubljana

Darovi za Sveto deželo

1. 8. 2011 do 5. 10. 2011

- 500 € NN – Kranj;
- 113 € Jereb dr.Franci;
- 100 € Bratuša Andrej;
- 50 € Beravs Nika, Globevnik Vlasta,
Gutnik Angelca in Viljem,
Saksida Irena, Žvanut;
- 40 € Slamnik Jurij;
- 30 € Rešetič Marta;
- 20 € Bizjak Stanko, Krašna Sandi,
Križanič Hedvika, Pepevnik
Štefka, Stanič Stanislav,
Suhadolnik Cilka;
- 15 € Švara Zorka;
- 13 € Stanič Stanislav;
- 10 € Košuta, Sretl Kristina, Šumak
Rozalija, Vodopivec Boris;
- 7 € Demšar Zdenka;

Bog povrni!

Uredila: Tatjana

Vič v Assisi in k p. Piju, kar pa je tudi dokaz, da so taka romanja dobra in potrebna. Zelo zanimive so bile tudi manjše skupine, tudi z vlakom. Spodbujanje k rekreaciji na kolesu ali peš je vsebovano v programu Camino Santiago, kar bi lahko opazil tudi minister za zdravstvo.

V teh 15 letih delovanja društva smo imeli vedno cilj preskočiti magično mejo tisoč članov. In tudi to nam je uspelo. Tako ob današnjem občnem zboru beležimo 1.008 članic in članov. Res je, da nam pri številčnem napredovanju vedno kdo odide v družbo k angelom in svetnikom, pa vendar si tudi v tej solzni dolini želimo kot društveniki drug drugemu olepšati pot življenja ob druženju, povezovanju in odkrivanju božjih lepote v daljavah sveta.

Načrtovani vodnik Sveta dežela je v preteklem letu, pravzaprav v začetku letošnjega leta, zagledal luč sveta kot druga dopolnjena izdaja. Zelo dobro je sprejet in poglobljanje v biblični svet se nadaljuje tudi na ta način, seveda v kombinaciji z DVD Sveta dežela, je pa sploh dobra podlaga za romanje ali pa za obnovitev poznavanja najlepšega romarskega cilja, ki je Sveta dežela.

Pogledi in načrti za naprej:

1. Pred nami je volilno leto novega vodstva društva. Prav bi bilo, da se vodstvo društva prenovi, zato je tudi medsebojno spoznavanje na naših srečanjih dobrodošlo in potrebno. Če bi bile to parlamentarne volitve, bi potrebovali sredstva za predvolilne shode, ker pa to ni, se bomo držali ustaljene poti. Prihodnji občni zbor bo že v novi sestavi vodstva društva.

2. Ker se je dejavnost društvenih romanj v preteklem letu povečala za več kot 100 odstotkov, bi kazalo razmisliti o tem, ali bi zaradi povečanega dela tako na društvu, na Komisariatu in še na agenciji Svete dežela uvedli redno zaposlitev poklicne tajnice, morda za polovični delovni čas. Novo nastala situacija kliče po razmisleku v tej smeri. Morda bo že ta občni zbor našel ustrezno rešitev.

3. Zanimanje za udoben prevoz z vlaki na romarske cilje se čedalje bolj povečuje. Čeprav je bila lanska pot v Makedonijo in Bolgarijo včasih bolj polževa, so pa druge proge po Evropi zelo hitre in udobne. Zato je že zdaj predvidenih kar nekaj takih programov.

4. Obveščanje v društvu. Spletne strani, SMS sporočila so bili še do včeraj nerazumljiv način komuniciranja za našo in tudi starejšo generacijo. Danes je pa skoraj izjema, kdor teh medijev ne uporablja. Priporočam, da bolj komuniciramo na ta način in varčujemo s papirjem, čeprav pošta rada vidi, da je veliko prometa. Tu mislim na spremljanje internetnih društvenih strani, kjer najprej najdete sveže podatke.

Ob sklepu bi se rad zahvalil vsem članom UO za konstruktivno sodelovanje pri vodenju in upravljanju društva. Velikokrat je potreben dodatni napor za udeležbo na sestankih, vendar ga z dobro voljo najdete.

In končno zahvala vam vsem, ki ste ob članstvu v društvu tudi dobrotniki in podporniki Svete dežele. Naša revija Brat Frančišek redno obvešča tudi o vseh darovih, ki jih pošiljate na Komisariat. Tudi podpora Sveti deželi je bila v preteklem letu krepko čez 100.000 EUR, če gledamo slovensko Cerkev v celoti.

p. Peter,
predsednik društva

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI
 Tržaška 85, SLO - 1000 Ljubljana,
 REPUBLIKA SLOVENIJA
 Tel.: +386.(0)1.24.44.250,
 fax.: +386 (0)1.24.44.251; GSM: 041.669.134
<http://www.sveta-dezela.si>
 e-mail: komisariat@rkc.si
 TRR: 05100-8010149684
 ID.DDV: SI67460607 (davčni zavezanec)

Romanje na Bavarsko, otok Fraueninsel (Chiemsee) in Altötting, ter v Švico: Einsiedeln, Flüeli in vlak v St. Moritz

**4 dni/3 noči – avtobus (vlak)
od 26.–29. aprila 2012**

PROGRAM:

1. dan: KRSTNI KRAJ GORAZDA IN HOTIMIRJA. Zgodnji jutranji odhod avtobusov preko Avstrije do jezera Chiemsee in v pristanišču GSTADT vkrcanje na ladjo in kratek prevoz na otok Fraueninsel. Slavje krsta naših prvih slovanskih knezov, sv. maša, prosto za okrepčilo. Nadaljevanje vožnje v osrednjo bavarsko Marijino božjo pot v Altötting. Namestitev v hotelu, večerja, procesija z lučkami okrog milostne kapele, litanije in evharistični blagoslov. Družabnost in počitek.

2. dan: SRCE BAVARSKE – ALTÖTTING. Zgodaj sv. maša v milostni kapeli, zajtrk in nadaljevanje vožnje v Švico, ogled renskih slapov v Schaffhausnu (vstopnina! Po želji tudi vožnja s čolnom pod največjim slapom v Evropi), nadaljevanje vožnje do Einsiedeln, namestitev za 2 noči, večerja, prosto.

3. dan: BRAT KLAUS: KMET, PUŠČAVNIK, SVETNIK. Po zajtrku vožnja v osrednjo Švico (sv. maša pri bratu Klausu v kraju Sachseln, kjer je pokopan) in v Flüeli-Raft, kjer je brat Klaus živel v samoti. Povratek v Einsiedeln skozi Luzern, večerja, počitek.

4. dan: SRCE ŠVICE – EINSIEDELN. Sklepno bogoslužje v baziliki v Einsiedelnu, zajtrk, nadaljevanje poti v Chur, obisk stolnice in spomin na našega nadškofa Alojzija Šuštarja. (VARIANTA – PO ŽELJI z doplačilom – vožnja z Retijsko železnico v St. Moritz) in nadaljevanje vožnje proti Avstriji in skozi Tirolsko domov in poznih urah.

CENA ROMANJA (avtobusna vožnja na celotni poti, 3x polpenzioni v hotelih – zajtrk in večerja, ladja na Fraueninsel, zavarovanje ELVIA: **370€** (računano na sedanje razmerje med EUR in CHF), če je na avtobusu 40 in več potnikov. Če jih je manj, je doplačilo 40 € po osebi.

Ni vračunano: morebitne vstopnine, pijača pri večerji, po želji vlak iz Chura do Sankt Moritza (pribl. 30-40€). Ob prijavi plačilo 150€.

Naše knjige

Christian Gostečnik OFM

INOVATIVNA RELACIJSKA DRUŽINSKA TERAPIJA

Inovativna relacijska družinska terapija oziroma model na osnovi temeljnega afekta išče razrešitev nastalega problema najprej na sistemski ravni, kjer skuša najprej odkriti dinamiko regulacije afekta, in sicer v povezavi z afektivnim psihičnim konstruktom. Če na tej ravni ne pride do spremembe, terapevt skuša prodreti v globlje ravni problema na medosebni in končno na intrapsihični ravni. Inovativna relacijska družinska terapija raziskuje notranjepsihični svet z več zornih kotov in upošteva različne dejavnike relacijske matrice. Terapevt tako skuša razumeti psihobiološke vsebine, njihov pomen in moč, ki izvira iz preteklih generacij ter lahko globoko zaznamuje sedanost posameznika, para, ali družine. Avtor je s sodelavci Frančiškanskega družinskega inštituta za ta model dobil 2. nagrado na Slovenskem forumu inovacij.

Format: **14 x 20,5 cm, trda vezava,**
Obseg: **415 strani**
Cena: **18,00 €** (za bralce Brata Frančiška do 30. 11. samo **15 €**)

PRIHAJA

Kenan B. Osborne OFM
FRANČIŠKANSKO INTELEKTUALNO IZROČILO

Frederic Manns OFM
SIMFONIJA BESEDE (biblična teologija)

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si
<http://ofm.rkc.si/zbf/>